год. I. Брой 1. Варна, понедѣлникъ, 6 априлъ 1942 г. Цена 2 лв.

Варненски Вестникъ на вестницитѣ

ИЗДАНИЕ НА СЪЮЗА НА ПРОВИНЦИАЛНИТѢ ПРОФЕСИОНАЛНИ ЖУРНАЛИСТИ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Чуждата пропаганда въ България претърпѣ пъленъ крахъ

Българският народъ е готовъ за жертви за тържеството на справедливия редъ въ Европа. Въ неговата вѣра се разбива и ще се разбиве всѣки опитъ за противодържавна пропаганда.

(Изявления на г-нъ Габровски, направени специално за „Варненски вѣстникъ на вестницитѣ)

София 6. Като много характерно събитие въ последно време е фактътъ, че чуждата и противодържавната пропаганда въ България претърпѣ пъленъ крахъ.

Въпрѣки голѣмитѣ усилия на пропагандитѣ централи отъ Лондонъ, Палестина и Москва да смутятъ българския духъ, чрезъ явни предавания и предаванията на черни радиостанции, тѣ не можеха да постигнатъ никакъвъ резултатъ.

Българският народъ ги слуша и се отвращава отъ тѣхъ. Той вижда, че тѣ сж изградени на лъжа и измама и че авторитѣ имъ преследватъ свои егоистични и противни на интереситѣ на българския народъ цели.

Българският народъ е единенъ. Той е постигналъ своето национално обединение и съпъкавѣравъ мждното ръководство на своя любимъ Върховенъ Вождъ и въ край нова победа, работи и е готовъ за жертви за тържеството на новия справедливъ редъ въ Европа.

Въ тази негова вѣра и сплотеность се разбива и ще се разбиве всѣки опитъ за противодържавна пропаганда и дейность.

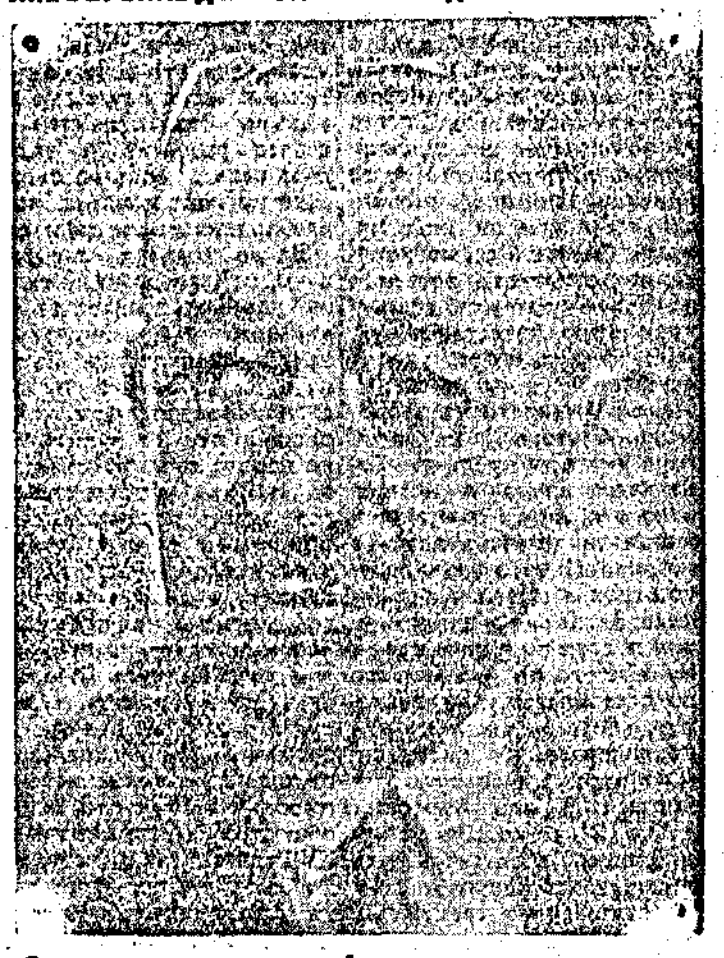

За никого не може да има съмнение, че не само България, но и цѣла Европа, се намира въ единъ сждбоносенъ завой въ своята история. Ние сме изправени предъ една небивала въ историята гигантска борба и ангажиране, безъ никакъвъ остатакъ, на всички морални и материални сили на народитѣ, които участуватъ въ нея.

Тази борба, и въ това сж що така не може да има никакво съмнение, ще опрѣдели сждбата и развитието на европейскитѣ народи за стотѣтия напредъ.

Сегашната борба не е само за политически интереси и стопан блага. Тя е преди всичко борба идеологична, борба на две различни мировъзрания. Поради това, като всѣка идеологична борба, тя е особено ожесточена, особено сждбоносна.

Водената до сега вжтрешна политика даде най щастливи резултати. Нашата външна политика е била винаги ясна и последователна. Никога не сме се увличали отъ сантименталность' нито отъ романтични идеи, които въ днешно време нѣмать никакво оправдание въ политиката.

Твори се единъ новъ свѣтъ единъ новъ редъ на нѣщата въ Европа. За да може да има своето морално оправдание, за да могатъ да се изкупятъ направенитѣ за него жертви, този новъ редъ трѣбва да почива преди всичко на онія два принципа, въ които се изразяваѣ вѣчнитѣ стремежи на човѣчеството къмъ по голѣмо съвършенство, а именно принципитѣ на една по голѣма справедливость, на една по голѣма социална правда.

Ние сме дълбоко убедени че нашата сила е преди всичко въ нашето право и че българският народъ е винаги готовъ да брани жизненитѣ си права съ всички срѣдства, съ които разполага. Ние имаме пълно упование въ бждещето, ние вѣрваме дълбоко въ победата на Германия, въ победата на силитѣ отъ оста и тѣхнитѣ съюзници, защото тѣхната победа ще бжде и на България.

Българският народъ не може да изневѣри на миналото и на традициитѣ си, защото въ всички върховни моменти на сжществуванието си е билъ въ състояние да се справи съ дадено положение, защото въ всички моменти на велики изпитания е намиралъ достатъчно сили въ себе си, за да може да ги предотврати.

Тъзи наши разбирания бахме могли да изразимъ най-добре, като ги обобщимъ само въ три думи: единъ народъ, една държава, единъ царь.

Твори се единъ новъ свѣтъ

изграждя се единъ новъ редъ на нѣщата въ свѣта. Ние никога не сме се увличали отъ сантименталность, нито отъ романтични идеи. Ние вѣрваме дълбоко въ победата на Германия

Германцитѣ унищожиха 3000 съветски партизани

действуващи на центр. лния секторъ на източния фронтъ. — Нови успѣхи на германскитѣ въздушни сили

Главна квартира на Фюрера 5 (ГТА) Върховното командуване на германскитѣ въоружени сили съобщава:

Въ централния и южния участъци на източния фронтъ отдѣлни неприятелски нападения бѣха отблъснати.

По време на действията за прочистване въ тила на централния фронтъ бѣха унищожени 3000 действуващи неприятелски партизани.

Силни ята бойни самолети и самолети „щука", както и пикове подкрепиха ефикасно сраженията на сухопутнитѣ войски въ северния участъкъ. Болшевикитѣ понесоха чувствителни загуби въ хора и материали.

По времена въздушни сражения и отъ противосамолетната артилерия бѣха свалени 47 болшевишки самолети. Ние загубихме само 1 самолетъ.

Ята отъ германски самолети нападнаха останкитѣ на съветската балтийска флота въ ленинградското и кронщадското пристанища. Два линейни кораба и два тежки кръстосвача бѣха получили съ бомби отъ голѣмъ калибъръ. Вѣроятно единъ кръстосвачъ е билъ повреденъ при натъкване на мини.

Други ята отъ бойни самолети при нападения срещу Рибарския островъ и пристанището на Мурманскъ потопиха единъ корабъ съ водоизмѣстимость 1,000 тона и повредиха други 5 кораба.

Въ Северна Африка нападенията на неприятелски разузнавателни части бѣха отблъснати. Бомбардирани сж ефикасно неприятелски летища и моторизирани колони въ Мармарика.

Нападенията срещу военни обекти и пристанищни съоръжения въ Лавалета, както и летища на о-въ Малта продължи през деня и през нощта съ забележителенъ успѣхъ. Единъ британски кръстосвачъ е билъ засегнатъ отъ бомби.

Германски бойни самолети бомбардираха една англійска фабрика за самолети въ югоизточнитѣ англійски брѣгъ.

Германски и стрѣбители и противовъздушна артилерия свалиха 16 самолети, съставляващи чѣсть отъ англійска ескадрила бомбардировачи, силно закрилана отъ истрѣбители кото се опитаха да нахлуятъ въ зоната на брѣга на заетата територия. Отъ германска страна не сж дадени загуби.

Нашето съзнание

Наскоро великиятъ писатель Достоевски бѣше казалъ, че единъ отъ факторитѣ въ обновителния процесъ на държавата е и дейността на безкористния журналистъ.

Прежждитѣ слова на голѣмия писатель сж крайно изразителни за насъ, скромнитѣ труженици на перото на българската журналистика. Ако проследимъ дейността на печата у насъ, отъ освобождението до днесъ, не може да не констатираме — колкото и нескромно да е тоза — че и въ дни на радости, и въ дни на скърби, той е билъ неотлъчно изразитель на тежкенията на болшинството и българския народъ и блюститель на държавнитѣ интереси.

Калеенъ въ вѣковна борба за свободенъ политическо животъ и национална независимость, българскиятъ народъ превъзмогна съ безразмѣрно стоицизъмъ нещастията, които сполетѣха страната ни следъ двѣтѣ несполучливи войни, за да може днесъ, въ родненъ и обединенъ, да кове свѣтлото бждещо на велика и обединена България. Последователи на идеалитѣ, които на завещаха нашитѣ безсмертни учители Ботевъ и Каравеловъ, плеядата борци отъ предосвободителна епоха, българскиятъ вестникаръ и въ тази времена на върховни изпитания не е сталъ нито за моментъ отъ благородната си задача, да бжде винаги въ служба на народъ и държава, крепитель на народнитѣ духъ и стражъ на държавата срещу поробителнитѣ отъ вѣнъ и отвътре.

Отъ близо 20 години свѣтѣтъ преживѣва единъ процесъ на коренни политически и социални преобразувания. Като резултатъ на този процесъ и на борбата за по справедливо разпределение на свѣтовнитѣ блага е днешната война, на която всички сме свидетели. Не ли вѣрно, че българскиятъ вестникаръ и това близо четвертвѣковно вревкуване между народитѣ за сносенъ животъ и мирно сжществуване е билъ винаги на поста? Въ обновителния процесъ на нашия общественъ и политическо животъ, въ националнитѣ и политическо превъзпитание на българскиятъ народъ, нашиятъ вестникаръ е взѣлъ ясна задача съ съзнанието на истинска родолюбецъ и добре разбранъ професионалистъ.

И днесъ, когато на българскиятъ печатъ предстои отговорнатата задача да даде своя принасъ за изграждането и затвърдяване мѣстото на нашия редъ въ свѣта, при който на нашето Отечество е отредено завидно мѣсто, ние вѣрваме, че провинциалнитѣ журналисти ще се покажатъ още по до война, отколкото и да е било до сега, за високата, която имъ възлага новото време.

ГЕОРГИ БѢЛЕВЪ

† ВАРНЕНСКИЯТ И ПРЕСЛАВСКИЯТ МИТРОПОЛИТ ВЕЛИКДЕНСКИ РАЗМИШЛЕНИЯ.

Христосъ възкръсна!

Истина ли е това! Не сж ли тия двѣ думи мъртви?!

Христосъ възкръсна!

Вѣрно ли е това? не е ли туй една двадесетовѣковна лъжа, която разни измаменици упорито разпространяватъ вече толкова хиляди години?!

Христосъ възкръсна!

Не, Той наистина е възкръсналъ, утвърждаватъ дързновено онія, за които нравственитѣ закони за Христа сж всегдашна пръка за престжпленията и безсъвѣстнината имъ, за злодеянията и безчинствата имъ.

Христосъ възкръсна!

Не, Той не е възкръсналъ казватъ варварите по духъ, жестокитѣ по сърдце и умопомрачениятѣ.

Христосъ възкръсна!

Не, Той не е възкръсналъ, отговарѣхъ, отговарятъ и онія, които се боятъ отъ Христовия свѣтлопобѣденъ и лъчезарносияещъ образъ.

Христосъ възкръсна!

Възкръсналъ или не, за насъ е безразлично, казватъ онія, за които всичко въ живота и свѣта е безразлично, освенъ грубото въ тѣхното материализирано сжществуване.

Христосъ възкръсна!

Възкръсналъ или не, за насъ е все едно, казватъ онія които сж духовно слѣпи глухи.

Христосъ възкръсна!

Възкръсналъ или не, това е безразлично само за онія, които живѣятъ чрезъ стомахъ и чрезъ тѣлото единствено и само за пръстьта.

Христосъ възкръсна!

Да, да, това е вѣрно, — авторитетно и студено процеждатъ презъ зжби лицемѣрцитѣ и фарисеитѣ. Маскираните грабители, подтисници и злодейци, за да могатъ чрезъ името и въ името на Христа да безчинстуватъ въ живота и въ свѣта.

Христосъ възкръсна!

И азъ ще кажа, че Христосъ наистина не е възкръсналъ . . . . . нито за първитѣ, нито за вторитѣ, и най-малко за третитѣ, но . . . въ бждещото време ще добавя, че Христосъ презъ тазгодишна [illegible] ще сигурно ще възкръ

(следва на 8 страница)

Благодарность

Командирътъ на Черноморския флотъ благодаря отъ свое име и това на моряцитѣ граничари за подарения отъ говеждининъ отъ Варна пакетъ съ разни вещи, предназначени за единъ отъ крайбрѣжнитѣ постове

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Преди дванадесетъ и три години, въ околноститѣ на Парижъ, книжницитѣ и фарисеитѣ прочетоха смъртната присжда на българския народъ. Следъ това го натоварихъ съ тежкия кръстъ на правдата и го поведоха къмъ неговата национална Голгота. Тамъ българскиятъ народъ бѣдненъкатъ, за срамъ на турна и християнска Европа. Никой не вдигна пръстъ въ негова защита. Всички останаха равнодушни предъ тая проява на варварство и безсърдечие.

Тамъ, на българската Голгота, на мъченика-български народъ, бѣха причинени най-ужасни страдания. На челото му поставихъ трънения вѣнецъ на Новойския диктатъ. Устата му запушихъ съ оцетната гжба на мъчението, за да не може да произнася скжпитѣ слова:

— Добруджа, Тракия, Моравско и Македония.

Нозетѣ му бѣхъ пригвоздени съ голѣми пирони, за да не може да крачи по своитѣ исторически пѣтеки.

—„Той е мъртавъ"—казахъ палачитѣ му и, следъ като прободохъ ребрата му съ копието на злобата и умразата, си разотидохъ.

Но коравиятъ балканецъ не издъхна на кръста, макаръ че агонията му продължи цѣли 23 години. Той понесе твърдо всички оскърбления, страдания и лишения, за да дочака деня на своето възкресение И този очакванъ день настжпи.

Божията правда се наложи надъ хорската жестокость, отмахна неправдата, свали мъченика отъ кръста и му каза:

— Тръгни и осъществи историческитѣ си задачи.

И ето, Добруджа, Моравско, Тракия и Македония отново се вѣрнаха къмъ майката отечество. Българскиятъ народъ стжпи здраво на нозетѣ си и осъзналъ напълно историческитѣ си задачи, крачи смѣло по пѣтя на своя всестраненъ националенъ възходъ.

Честито Възкресение Христово!

Варненски вѣстникъ на вестницитѣ

Провинциаленъ печатъ и провинциални вестникари

Доскоро броятъ на тѣзи, които подценяваха дѣлото на провинциалния печатъ и се отнасѣха съ пренебрежителна насмѣшка, когато се заговорѣше за провинциално вестникарство и за провинциални професионални вестникари, не бѣше малъкъ. Смѣташе се, че хората, които правятъ вестници въ провинцията, сж вестникари второ качество и дейностьта имъ е отъ такова естество, че дори не заслужава вниманието на мѣродавни фактори и на сериозна читаща публика. Това лекомислено и несериозно отношение къмъ провинциалния печатъ днесъ е история. Новото време, което отмахна много наслоени предразсѫдъци и заблуждения и определя вече всѣкиму мѣстото въ обществото по достойнство и по значение, постави вестника отъ провинцията на необходимата висота, като му възложи задачи отъ първостепенно значение. Впрочемъ, добрятъ вестникарь отъ провинцията винаги е схващалъ правилно своитѣ задачи и задължения къмъ държавата и обществото.

Днесъ въ провинцията излизатъ тринадесеть ежедневни вестници, отлично ржководени и добре списавани, и десетки сериозни седмичници, които осведомяватъ, влияятъ на умоветѣ и душитѣ, създаватъ обществено мнение и правятъ достояние на широкитѣ народни маси идеитѣ на голѣмитѣ хора, които движатъ днесъ голѣмитѣ исторически събития и чертаятъ образа на утрешния по радостенъ и по справедливъ свѣтъ.

На насъ се пада задължението да говоримъ за ролята и значението на провинциалния печатъ въ градежа на съвременната държава. Това се прави постоянно отъ много мѣста. Всички признаватъ вече, че провинциалниятъ печатъ е излѣзълъ отъ пеленитѣ на своето развитие и днесъ дава своята дань за създаване на нови понятия, нови разбирания и нови ценности.

За да бѫдемъ справедливи, трѣбва да кажемъ, че най главната заслуга за издигането на провинциалния печатъ се пада на Съюза на провинциалнитѣ професионални журналисти, който обедини всички труженици на перото отъ провинцията, вдъхна имъ куражъ за работа и имъ посочи, че само по пѫтя на организирането могатъ да се извоюватъ придобивки и може да се изгради престижъ на професионалния вестникарь отъ провинцията. И днесъ Съюзътъ на провинциалнитѣ журналисти е една мощна професионална организация, която се налага на вниманието на мѣродавни фактори и на общество. Презъ време на XVII тия редовенъ конгресъ на Съюза на провинциалнитѣ професионални журналисти, състоялъ се къмъ края на миналия месецъ въ Габрово, бѣ манифестирана организационната мощь на Съюза и бѣ засвидетелствувано вниманието на официални институти и на гражданство къмъ дѣлото на професионалнитѣ журналисти отъ провинцията.

Провинциалнитѣ вестникари, които носятъ въ душитѣ си много отъ пламъка, себеотрицанието и идеализма на възрожденцитѣ, стоятъ днесъ на будна стража предъ интереситѣ на родината и живѣятъ съ надеждитѣ и трепетитѣ на цѣлия български народъ за щастие, величие и благоденствие.

Т. БЕРБАТЕВЪ

ВЕЛИКДЕНЬ

МНОГО ХИМНИ ИЗЛЪХА ПОЕТИТѢ
ЗА ДНЯ НАЙ ВЕЛИКЪ МЕЖДУ ДНИТѢ;
ВЪ СИНКАВЪ ДИМЪ СЕ ТОПЪХА КУБЕТАТА,
НИЕ МОРНО ЗОВЕХМЕ СВЕТЦИТѢ.

А ЖИВОТЪТЪ РУШЕШЕ РАЗВИХРЕНО
ВСЯКА МИСЪЛЬ ЗА ИСТИНСКА РАДОСТЬ,
И ВЪ ДУШИТѢ НИ СВЕТЛИ И НЕСКРЕКИ
БАВХО ГАСНЕШЕ ТИХАТА МЛАДОСТЬ.

НО СЕГА ВЕЧЕ НИЕ РАЗБИРАМЕ,
ЧЕ СИ ХВАЛЕНЪ ПОВЕЧЕ НА ДУМИ...
ОНЯ ГЪЛЖЕШЕ НАИВНО НЕ ДЪРИМЕ,
ТОЙ ВЪЗКРЪСНА НАДЪ ЗВЕЗДНИТѢ ДРУМИ.

ВЪ ПОЛУНОЩЬ ГОРЕ ВНЯТЪ МОТОРИТѢ,
И НИ СТРЕВЯТЪ СЪГЪНЪ КАРТЕЧЕНЪ,
И ЗАДЪ ЧЕРНИТѢ КНИГИ ЗАТВОРЕНИ
СРѢЩАМЕ ВСЯКА ВЕЛИКДЕНСКА ВЕЧЕРЬ...

ТИЯ ДНИ НА ТРЕВОГА ВЪ ГОДИНИТѢ,
НИ НАУЧИХА КАКЪ ДА СЕ БОРИМЪ
ЗА ДА ГРѢЙНЕ ЗОРЯ НАДЪ РОДИНАТА
И ВЕЛИКДЕНЪ ЗА ВСИЧКИТѢ ХОРА.

ЛЮБОМИРЪ СПИРОВЪ

Възкресение зорѣдъ милиони гробове

„Да не мислите, че дойдохъ да поставя миръ на земята; не дойдохъ да поставя миръ, а ножъ!"
Исусъ Христосъ

Ние, които досега лесно се наричахме християни, още по-лесно празднувахме най великия день на всички християнски народи — деня на Христовата победа надъ смъртьта.

Редѣха се спокойно и благочинно великденски църковни служби и приветствия течаха устни и печатни словословия за „възкръсналата правда", слагаха се богати великденски трапези, а на чертьта очитѣ се затваряха въ спокоенъ сънь.

Тъй се въртѣше колелото на тази добра християнска традиция отъ много вѣкове насамъ. Но ето, че колелото на историята стигна до днешния огроменъ завой, където стана болезнена промѣна на основитѣ на цѣлата земя и цѣлото небе; където стана огнено изпитание на всички имена и форми, където всички възвеличавания и досегашни теории и методи за установяване на истината и правдата изтъкнаха последенъ изпитъ предъ най-строгата и вѣрна изпитателка: днешната война — очистителка на всичко загнило и болно въ социалния и духовенъ организъмъ на народитѣ.

И като при всѣка огромна и очистителна стихия, наемъ бѣжим сжнейнитѣ многобройни жертви. Бързо се покриха днесъ лицето на земята съ все нови гробове. И срѣдъ тѣзи милиони гробове днесъ, които се наричаме християни, ставаме вече дръзки и смутени предъ палящитѣ противорѣчия между имена и положения, между думи и дѣла. И е чувствуваме сега, че не търде лесно е да празднуваме Възкресение Христово тъй спокойни и безгрижни, както го празднувахме до вчера — преди да мине великото изпитание на историята.

Но въпрѣки нашитѣ скръбни и смутени очи, разумътъ ни, освѣтленъ и окрилянъ отъ мощна вѣра и надежда, виждъ ясно, посрѣдъ милионитѣ днешни гробове, единъ самотанъ и празенъ гробъ, въ който нѣкога демонски сили се опитаха да погребатъ вѣлотетата правда, но не успѣхъ! Истината и правдата завинаги доказа хи, че нѣматъ нищо общо съ гробищата, че тѣ сж безсмъртни.

Отъ тогава и досега отъ празднения гробъ на възкръсналия Исусъ идатъ свѣтлитѣ струи на една непоколебима вѣра въ крайното тържество на правдата и любовьта между хората. Това е нашата възкресенска вѣра, която е тласкала презъ страхотни стръмчини и падини, все напредъ колелото на историята, докато пакъ тя го изтласка на днешния кризисенъ преходъ. Отъ този историческиятъ преходъ ще тръгнатъ по скоро къмъ „нова земя и ново небе" онѧ народи, които най силно сж въоружени, съ обновителната възкресенска вѣра.

Българскиятъ народъ, съ своята мощна възрожденска и възкресенска вѣра е подготвенъ добре за победоносна борба въ името на правдата.

Христосъ възкресе!

П. Г. Здравковъ

Да запазимъ вестника за бѫдещето

Българскиятъ вестникъ въ последно време е печатенъ на лоша хартия. Едно малко дръпване и той се разкъсва като гнила дрипа. Следъ нѣколко години хартията му ще се разпадне и днешнитѣ вестници сигурно поне не ще останатъ въ библиотекитѣ.

А печатарското мастило? То полепва по прститѣ и запазва печата. И за него се мислѣ, че ще удѣлѣ следъ нѣколко години. Разбирамъ ли, обаче, старитѣ български вестници, изданени преди 80-90 г., напр. „Цариградски вестникъ" на д-ръ Ив. Богоровъ, ще се удивимъ на бѣлата, жилавата и здравата му хартия, на трайното мастило, което е запазило цвѣта си и ще го пази навѣрно още вѣкове.

Затова като виждаме сегашната хартия и печатарско мастило, мислимъ, че българскиятъ в-къ не ще се опази за дълго време въ общественитѣ библиотеки.

А вестникътъ е огледало на съвременния духовенъ и стопански животъ. Следъ време той служи за историческа изворъ, отъ който се черпятъ сведения за цѣлостния животъ на дадено време. Щемъ, обаче, отсегне е осѫденъ на извѣтрване и разпадане отъ зжба на времето, ще пресъхнатъ нѣколко отъ изворитѣ на нашата история.

Затова трѣбва да помислимъ и намѣримъ начини за дълготрайно съхранение на тия духовни паметници.

Добре ще бѫде съ законъ да се постанови всѣки вестникъ и, общо, всѣко печатно издание да бѫде задължително отпечатано въ десетина екземпляра на здрава хартия съ трайно мастило и отъ тия броеве да бѫдатъ пращани за запазване въ 5 тѣ народни библиотеки и въ другитѣ важни книгохранилища. И базъ това законътъ повелява на печатарницитѣ да пращатъ 7 броя за тия библиотеки.

Не ще бѫде трудно, мисля, да се намѣрим и осигурим хубава хартия поне за тия екземпляри. Въ народнитѣ библиотеки ще бивать отъ ржцетѣ на десетки поколѣния и ще се опазятъ презъ много вѣкове.

Д. МИНЕВЪ

Смъртната присѫда надъ Христа

Сѫдебната присѫда, дадена отъ Пилатъ Понтийски, намѣстникъ на Долна Галилея, съ която се решава, че Исусъ Назарянинътъ трѣбва да пратърпи кръстна смъртъ, има следното съдържание: „Въ седемнадесетата години на отъ царуването на Тиберия, 25 день отъ месецъ мартъ, въ градъ Иерусалимъ, когато Анна и Кайафа сж първосвященици на израилевия народъ и когато Пилатъ Понтийски е намѣстникъ на Долна Галилея и председателъ на сѫдебното учреждение, Исусъ Назарянинъ е осѫденъ на кръстна смъртъ между двама злодеи. Великитѣ и достовѣрни свидетелства на народа свидетелствуватъ за следното: 1. Че Исусъ е прелъстителъ; 2. Бунтовникъ; 3. Врагъ на закона; 4. Нарича себе си Синъ Божий; 5. Нарича себе си царь Израилевъ; 6. Влиза въ Храма, съпроводенъ отъ народа, носещъ палми въ ржце.

Пилатъ заповѣдва щото Корнилий, първи центурий, да го съпроводи до мѣстото на наказанието. Заповѣдва се на богати и на бедни да не препятствуватъ на смъртьта на Исуса".

Тази присѫда била написана на металическа пластинка.

ВЕЛИКДЕНСКИ МИСЛИ

ГОРЧИ И ПАРАЛЕЛИ

Русокосиятъ Назарянинъ, съ камшикъ въ ръцѣтѣ си ржце, изгони отъ храма книжничитѣ и фарисеитѣ, които търгуваха съ светото имена на Бога.

Въ наше време би трѣбвало нѣкой, съ тая въ ржце, да изгони отъ българския храмъ онѧ книжници и фарисеи, които живѣятъ въ българската земя, ядатъ нейния хлѣбъ и по нѣй безсраменъ начинъ петнятъ нейнотo хубаво ime.

*

Юда предалъ Исуса. Съвѣстьта заби огнитѣ си пръсти въ черната душа на предателя и той се обесилъ на смоковницата.

Българскиятъ народъ има сжщо своитѣ Юди. Тѣхната продадена съвѣсть, обаче, изглежда, че е дълбоко заспала.

За тия мои души Викторъ Юго писалъ: „За разлика отъ класическия Юда, нашата съвременность роди модерния образъ на предателя. Този новъ Юда не предава своя духовенъ учитель, а родината си. И за класическия предателъ заслужава само презрение и съжаление, модерниятъ заслужава само едно: срѫшулъ!" . . .

*

Преди двадесетина години тѣмнитѣ сили на злото изправиха предъ сѫда Богочовѣка и поискаха Неговата кръстна смъртъ. Въ нашата съвременность изобилствать много тъмни сили на злото и тѣ желаятъ само едно: смъртьта на своето отечество.

*

Въ новия завѣтъ намираме едно много драматично запитване, отправено къмъ Богочовѣка. — „Що е истина", пита Пилатъ Понтийски божествения мѫченикъ. Съвременнитѣ пилатовци биха отвръщали надъ своя класическиятъ учитель. Тѣ днесъ не питатъ „Що е истина", а напъвано казватъ: „Кѫде е истината, за да я унищожимъ".

Прометей

КНИЖАРНИЦА И КНИГОВЕЗНИЦА
СТЕФАНЪ ВАСИЛЕВЪ
КАНЦЕЛАРСКИ И УЧЕНИЧЕСКИ ПОТРѢБИ
ПРОЧИТНИ КНИГИ ОТЪ ВСИЧКИ КНИГОИЗДАТЕЛСТВА
РЕЧНИЦИ И РЖКОВОДСТВА ЗА ЧУЖДИ ЕЗИЦИ
НАЙ ГОЛѢМЪ ИЗБОРЪ АЛБУМИ ЗА СНИМКИ
ВСИЧКИ ВИДОВЕ ПОДВЪРЗИИ

Новооткритото пѫтническо информ. бюро
„ВИКТОРИЯ"
ул. „Драгоманъ" 18 — Варна Тел. 27 70
СОФИЯ ул. „Струма" 1 Тел. 3 25 74
ЕЖЕДНЕВЕНЪ ПѪТНИКЪ
ВАРНА-СОФИЯ-ДОБРИЧЪ-ПЛОВДИВЪ-БУРГАСЪ
И ВСИЧКИ ПО ГОЛѢМИ ГРАДОВЕ ВЪ ЦАРСТВОТО
Изпълнява всякакъвъ видъ поръчки и справки въ всички министерства.
Завежда сжщо така счетоводство

БЕЗЪ КУПОНЪ
ВИНО, КОНЯКЪ, МАСТИКА, СЛИВОВИЦА, ДЖИБРОВКА, БИРА, СОДА, ЛИМОНАДА И ДРУГИ
НА ЕДРО И ДРЕБНО
— ДРУЖЕСТВО —
РЕШИТЕЛНОСТЬ
ТЕЛЕФОНЪ 23 29

Печатница „Варненска поща"

Манифактурниятъ магазинъ
„ДИМО"
НА ДИМО БЪЧВАРОВЪ
честити Свѣтлитѣ Христови праздници на своитѣ клиенти

Калиакра

Носъ Калиакра е завършекъ на Балчишко Кавренското плато. Представя клиновидна ивица земя, дълга надъ два километра, проточила се въ морето въ южна посока. Западнитѣ брѣгъ на черноморския басейнъ на познавания издаденъ суша. Скалистъ, съ червеникава багри, стръменъ къмъ всичкитѣ си граници. Високъ е повече отъ шестдесеть метра надъ морето, чиито вълни — сжщински гигантски езици — дългогодишно сж лизали варовититѣ му образувания, за да издълбаятъ сжществуващитѣ днесъ нѣколко пещери въ неговото подножие. При добра видимость, мореплавателятъ го открива отъ около петнадесеть мили, а свѣтлинниятъ лѫчъ на фара му достига двойно по-голѣма далечина. Добъръ щитъ срещу сѣверитѣ и северо-източитѣ вѣтрове, нерѣдко корабитѣ изпо ултъ залива на западъ отъ него — и сжщитѣ котви на прикритие.

Прозвището Калиакра, което значи добъръ носъ, е благодарственъ изразъ на спасенитѣ въ залива.

Но не само водитѣ на тази така благодатенъ тихъ заливъ сж предлагали за спонъ и отмора. Калиакренската суша като магнитъ е привличала сж дирѣли защита или пъкъ — непоклатима твърдина, достойна за достигнатата вече мощь. Естествената недостѫпность на носа, която се дължи на отвеснитѣ спусъци на неговия брѣгъ и на тѣсната шийка, що го свързва съ добруджанската земя — е бла грижовно подсилена съ редица крепостни постройки, чиито следи личатъ и днесъ.

Развалини посрѣдъ купчини пръсть. Буренясали изкопи. Заглъхнали стѫпки на вѣкове, които мамятъ любопитния погледъ да се взира да търси... Напредъ е пустота! На помощь идва безсмъртниятъ зритель, вѣрниятъ свидетель на свѣтовнитѣ дѣла — историята. И отъ полумрака на осѫждитѣ вести просвѣтва възкръснелиятъ образъ на Калиакра.

Чуденъ и внушителенъ, величавъ и славенъ както всѣкога, той се домогва до върховетѣ на сказанѣто — да бѫде непресъхващъ изворъ, едновременно съкровищенъ както за чоѣка на науката, така и за творецъ на поетичното слово.

Дългогодишна историческа сцена, срѣдище на мощно кипѣлъ животъ, този край познава събития отъ нѣколко вѣкове преди Христа. Известенъ е съ имената Тетрисисъ, Тиристрия, Тиристрисъ, Акра, Калиакра, Гелегри, Геляри, Гиларе. А днешното му име за българитѣ звучи на чистъ български езикъ така: Добрятъ носъ!...

Въ VI вѣкъ пр. Христа на Калиакра има вече строителство, като дѣло на милозийскитѣ гръцки поселници, основатели на Дионисополисъ недалечъ отъ съвременния Балчикъ.

Бележитиятъ полководецъ на Александъръ Велики, Лизимахъ, презъ VI в. пр. Хр., като владетель на тракийската область проникналъ и до Калиакра, използувалъ я като крепость на своитѣ войски и за скривалище на съкровищата си.

Презъ XIV. в. — седемь вѣкове следъ победоносния набѣгъ на Иперихоната дружина низъ Малка Скития — владѣтелското колѣно на Баликъ разнѣва своя победенъ стягъ надъ източнитѣ приморски предѣли на българската земя. Тогава Калиакра е страшна крепость, недалечъ отъ столицата Карбона. Военъ и търговски флотъ е ималъ своето пристанище въ сжщитѣ води, които сж кжпѣли снагата на Калиакра. И много подвизи на смѣлчаци мѫже сж отправяли далечъ въ сушата ехото на българското име, за да настанатъ дни, когато необятни владения носятъ името на Баликовия приемникъ Добротичъ. По сжщото време рицарски пълчища, водени отъ благоразположения къмъ Византия графъ Амедей Савойски, стѫпватъ на Калиакра, а презъ 1444 год. бранницитѣ на Владиславъ Варненски спохождатъ и обхождатъ непристѫпнатата й твърдина.

Презъ 5 вѣкъ по починъ на Баязидъ II тукъ се построява дервишки монастиръ нареченъ Геляри, около който отпосле изниква малко едноименно приморско селище съ пристанъ.

Останкитѣ на мохамеданскиятъ пустинножитель, достигналъ светийска почить, почиватъ въ каменливия брѣгъ. Това дава поводъ на християнитѣ да вградятъ въ една изкуствена пещера на най южната точка на носа гроба на свети Никола Чудотворецъ.

По време на Освободителната война населението на близоотстоящата Каварна и околноститѣ, подгонено отъ ордитѣ на кръвожадниятъ черкези, намѣрило подслонъ въ Калиакра — но и своята смъртъ...

Чудно предание рисува картината на това бѣгство и на всепустошителната сѣчь, на която били подложени българитѣ по тия мѣста.

Жени, деца, старци — всички паднали подъ ударитѣ на ятагана. Кръвь рукнала връзъ снагата на Калиакра, та дори синитѣ води на морето станали алени.

Срѣдъ разореното, подобно на нѣжни цвѣтя, останали незасегнати четиридесеть прехубави девици. Идвалъ тѣхниятъ редъ.

И когато множеството ржце на побѣснѣли злодеи се протегнали да се впиятъ въ беззащитнитѣ имъ немощни тѣла — касаело се не до животъ или смъртъ, а до позоръ или честь...

Върховенъ мигъ, когато красотата и юначеството раждатъ мѫченици и светци!. Сплели коситѣ си, вкопчили ржцетѣ си, слѣли трепетитѣ на чиститѣ си сърца въ една любовь и едно безпримѣрно безстрашие, на което е способенъ само българинътъ — руменоликитѣ деви поематъ друма къмъ най великата и странна голгота — морето. Морскитѣ води приемать тѣлата имъ, а тѣхниятъ духъ преминава въ лоното на безсмъртието, за да засвѣти съ чудото на едно сказание — сказанието за четиридесеттѣхъ калиакренски девойки.

Нѣкои мислятъ, че това предание е отнасе за времето на нашето заробване отъ турцитѣ въ края на 14. вѣкъ, когато е угаснала властьта на Източното българско царство, а не за днитѣ на освободителния походъ на руския братски народъ презъ 19. вѣкъ. Но понеже и въ двата случая напастьта е изхождала отъ турска страна, по нищо не пролича за кое време е правъ намѣкъ преданието...

*

Съзерцавамъ Синята планина, проснала сроенъ станъ въ бурноя Черно море, мисля за неизбраванния хлѣбороденъ черноземъ на Добротичевитѣ предѣли — и за пламенната любовь къмъ татковината, която трепти въ херойнитѣ сърдца на единъ народъ...

КРУМЪ КЪНЧЕВЪ

Излѣзе отъ печатъ книгата „Стопанска Варна" подъ редакцията на Върбатевъ съ предговоръ отъ Г. Бѣлевъ. Г. се въ вгнѣ...

Да следваме безрезервно Негово Величество Царя

ДА ПРЕГАЗИМЪ ВСѢКИ КОЙТО СѢЕ РАЗКОЛЪ КАТО ЧУЖДЪ АГЕНТЪ И КАТО СЛУЖАЩЪ НА РАЗРУШИТЕЛНИ ИДЕИ. ДА БЖДЕМЪ ГОТОВИ НА ЖЕРТВИ ЗА РОДИНАТА

Обединението на българскитѣ земи, което бѣше голѣмъ блѣнъ през цѣлия ни животъ, днесъ е една действителность. Днесъ държавата ни е голѣма и силна. Отъ онова страшно положение през 1918 год. до тази действителность, съ която всѣки българинъ може да се гордѣе, ни доведе, безспорно, нашиятъ Върховенъ Вождъ. И ако ние искаме не само да запазимъ придобивкитѣ, но и да продължимъ въ сѫщия темпъ пѫтя си къмъ една още по-силна благоденствуваща България, ясно е какво трѣбва да направимъ: да го следваме.

Да го следваме единни и готови да прегазимъ ние самитѣ всѣки, който сѣе разколъ, като чуждъ агентъ, като служащъ на разрушителни идеи или дори подъ мантията на патриотизма и националната идея.

Да го следваме безрезервно и готови да задушимъ всѣки, който би се опиталъ да разколебае вѣрата ни въ дееспособностьта на българския народъ и въ свѣтлото бѫдеще на България.

Да го следваме безогледно, съ готовность да изтраемъ докрай и дадемъ, не само на дума, но и на дѣло, всички жертви за Родината, защото, който не е готовъ да прави жертви, самъ си подготвя робството.

Българската войска, това е българскиятъ въоржженъ народъ. Затова нейниятъ духъ е само духа на нацията. Да направимъ всичко възможно, за да стои този духъ винаги на нуждната висота.

Да бѫдемъ горди, че немъ се пада щастието да чертаемъ съ острието на ножа си и съ своята саможертва благоденствието и величието на България. Нека всѣки мѫжъ се счита гордъ като мѫжъ само тогава, когато е бранникъ за родната земя.

Преминаването на дръжавния животъ отъ мирновременното къмъ военновременното положение е трудно и изисква много компетентность и много усилия. При тѣзи условия да се критикува е лесно, але критиката на публиката рѣдко може да бѫде компетентна и най-често тя е пресилена, затова тя само влошава положението и безъ да ще служи на чужди интереси. Нашитѣ собствени интереси, българскитѣ интереси, налагатъ сътрудничеството на всички добри българи.

Ние стоимъ предъ прага на голѣми събития

КОИТО ОКОНЧАТЕЛНО ЩЕ ДАДАТЪ РАЗРЕШЕНИЕ, МЕЖДУ ДРУГОТО НА НАШАТА НАЦИОНАЛНА СѢДБА

Сѫдбоноснитѣ моменти, които днесъ живѣе българскиятъ народъ, не се повтарятъ всѣка година. Тѣ се явяватъ на вѣкъ, а често пѫти и на хилядилѣтия. Днесъ се гради сѫдбата на българския народъ и се решава сѫдбата на българския народъ.

Ние стоимъ предъ прага на събития, които окончателно ще дадатъ разрешение, между другото и на нашата национална сѫдба. Тѣ не сѫ единъ фактъ, който стои вънъ отъ насъ и който действува мимо насъ. Тѣ сѫ единъ сложенъ комплексъ отъ материални и духовни сили, въ които, по единъ или другъ начинъ, участвува и ще участвува нашиятъ скроменъ, но великъ по духъ и минало народъ.

Първата стѫпка на българския народъ въ тази насока през 1942 година ще бѫде съзнателното и доброволно изпълнение на всички стопански и финансови задължения къмъ държавата.

Уголѣмена България ще може да бѫде изградена въ стопанско и финансово отношение само когато всички българи изпълняватъ безпрекословно и безусловно задълженията си къмъ държавата.

Велика България ще се изгради отъ всички български граждани. Само така, съ дружни и единни усилия, българскиятъ народъ, подъ мѫдрото рѫководство на своя Върховенъ вожд Негово Величество Царь Борисъ III, ще може да извоюва една щастлива сѫдба въ тѣзи велики исторически времена и ще може да закрепне навѣки обединена, цѣлокупна България.

ПРОФ. ЯНКО К. СИРАКОВЪ

България и Англия

„Коварният Албион" винаги е билъ врагъ на българското обединение и на българщината. На Берлинския конгресъ през 1878 година Англия е искала отхвърлянето на Варна отъ българското княжество. Нашо, които никой българинъ не трѣбва да забравя

(Нарочна статия за „Варненски вестникъ на вестницитѣ")

Ако проследимъ дипломатическата история, ще видимъ, че Англия винаги е притежавала некрасивото изкуство да минава за пазителка на чужѣшкитѣ свободи и въ сѫщото време да лишава отъ елементарна свобода стотици милиони хора и ежедно да потрива рѫце даже тогава, когато християнски народи сѫ бивали подлагани на поголовно сѣчь отъ нехристияни. И това съвсемъ не е смущавало съвѣстьта на постоянно държащия библия въ рѫцетѣ си англичанинъ. Затова Англия е наречена отъ французитѣ L'Albion perfide (коварниятъ Албионъ). Лично азъ чухъ тия думи отъ мой професоръ по международно право въ Парижкия Университетъ André Weiss.

Презъ 1815 г. по инициатива на мистичния руски императоръ Александъръ I е билъ образуванъ „Свещенъ съюзъ", въ който е членувала и Англия Монархитѣ на влизащитѣ въ съю задържали си дали тържествено обещание, че ще се отнасятъ помежду си като братя, споредъ християнскиятъ моралъ и ще си защитятъ короните. Но когато през 1823 г. на конгреса въ Верона се е повдигналъ въпроса за възстановяване короната на испанския краль, едакво въ континентална Европа и въ нейнитѣ американски колонии, Англия е отказала да се съгласи подъ благородния мотивъ, че тя не може да се мѣси въ вѫтрешнитѣ работи на народитѣ, защото това било противъ нейната собствена система на либерално управление.

Тази сѫщината е била въ того, че тя не е искала, щото Испания да си взима отново задокеанскитѣ колонии и да не възстанови вече никога своята морска мощь. Англия вече бѣше унищожила през 1805 год. съединенитѣ френско испански флоти и се чувствуваше единствена безконтролна владѣтелка на моретата. Въ никой случай тя не позволяваше нѣкой да накърни нейното привилегировано положение. И следъ като използува своя съюзъ, тя търсѣше му нанесе ударъ.

Въ времето си, когато Холандия защитяваше тезата Mare liberum (свободно море), Англия упорито държеше за Mare clausum т. е. нейнитѣ морски пѫтища за Индия и пр. никой другъ народъ не може да използува. Но по-късно, въ имотовече на принципа за свободата на моретата, Англия защищаваше свободата на другитѣ народи да си строятъ флотъ въ размѣръ, какъвто имъ е нуженъ.

Англия е и изкусенъ майсторъ да дава гаранции за независимостьта и цѣлостьта на застрашенитѣ държави. Така напр., въ днитѣ, непосрѣдствено преди събирането на Берлинския конгресъ въ 1878 г., съ който то се приключи руско турската война, Англия, прогласявайки тогава за приятелка на Турция, тайно предложи на Австро Унгария да установятъ англо австрийски протекторатъ надъ цѣла Турция.

Когато Австро Унгария отклони това решение, тогава Англия предлага на султана да „гарантира" цѣлостьта на азиатскитѣ му владения. И стена тъй, че гарантката Англия окупира турския островъ Кипъръ, срещу брѣговетѣ на Сирия, чиято окупация още продължава. Мотивътъ за това е билъ, че по тоя начинъ тя по-добре ще надзирава руската дейность въ вреда на Турция на югъ отъ Кавказъ. Излишно е да говоримъ за гаранциитѣ, давани отъ Англия въ по-ново време.

Следъ Срѣдногорското българско възстание бѣ свикана известната цариградска посланишка конференция на 11. XII 1876 г., въ която участвуваха Англия, Германия, Австро-Унгария и Италия. Въ тази конференция се реши да се поиска отъ Турция да даде автономия на България, северно отъ Стара планина до устието на Дунавъ, а за останалата часть на България, въ нейнитѣ етнографски граници до Албанскитѣ планини и Нишъ, да се създадатъ редъ институции за гарантиране спокойното развитие на българитѣ.

За осигуряване правилното приложение на реформитѣ, предвиждаше се международна комисия и окупация на тия български области отъ белгийски войски, обаче, въ деня, когато този проектъ е билъ вржченъ на турското правителство, султанътъ, по внушение на Англия, дарява империята си съ демократическа конституция, поради което отказва да приеме решенията на посланишката конференция, тъй като Отоманската империя ставала вече свободна демократическа държава съ парламентъ достѫпенъ за избранициитѣ на всички народности въ нея. Така Англия провали надеждитѣ на тогавашнитѣ българи за една относителна свобода.

На Берлинския конгресъ през юли 1878 год., когато бѣ разлъната на кръстъ Санъ-Стефанска България Англия подържаше становището, че българското княжество трѣбва да бѫде лишено отъ Варна и изобщо това княжество между Балкана и Дунава не трѣбва да граничи съ Черно море, защото крайбрѣжното население било турско и гръцко, та принципа за свободното самоопредѣление на народитѣ щѣлъ да бѫде потъпканъ, ако това крайбрѣжие се даде на българитѣ.

Когато пъкъ Берлинскиятъ договоръ бѣше внесенъ въ английския парламентъ за ратифициране, лордъ Биконсфилдъ и лордъ Салебъри, които представляваха Англия въ Берлинския конгресъ, славословѣха английскитѣ дипломатически победи въ Берлинъ. Тѣ съ типичния английски цинизмъ, заявиха, че креатурата България е разнебитена и е била отхвърлена далечъ отъ Бѣлото море, та Англия избѣгнала по тоя начинъ една опасность.

Следъ минилата Свѣтовна война България бѣше заставена да отстѫпи запад на (Бѣломорска) Тракия общо на всичкитѣ победители, наричащи се съюзни и сдружени сили. Очакваше се тя да остане подъ управлението пане на създаденото Общество на народитѣ. Но въ Санъ Ремо, през 1920 г. тя бѣ преотстѫпена на Гърция, която впоследстане съ Севърския договоръ отъ 20. VIII. с. г. получаваше и Източна Тракия чакъ до Цариградъ. Но Кемалъ паша нанесе страшенъ погромъ надъ покровителствуванитѣ отъ Англия гърци и си върна турска Тракия, но положението на Западна Тракия не се измѣни. При това положение се свика през 1922 год. Лозанската конференция. България смѣташе, че тамъ, освенъ турско гръцкиятъ въпросъ, ще се разгледа и въпросътъ за изхода на нашата страна на Бѣло море, и да се установи окончателно статута на Западна Тракия. Тамъ турскиятъ представитель Исметъ паша (сега държавенъ глава на Турция) предложи да се извърши народно допитване въ Бѣломор. Тракия, за да се установи волята на населението и въ зависимост отъ тази воля да се опредѣли сѫдбата на тази область.

Вонизелосъ, подкрепенъ отъ Нинчичъ и румънеца Дука, е заявилъ, че въпроса билъ окончателно решенъ въ Ньоиа та сега не може отново да се разглежда. Тогава българската делегация е поискала създаването поне на една неутрална зона въ Запад. Тракия за осигуряване българския трафикъ. Но председательтъ на конференцията лордъ Кърцонъ, английски министъръ на външнитѣ дѣла, твърдо е възразилъ, че този въпросъ не е въ дневния редъ понеже е разрешенъ окончателно съ Ньойския мирнъ договоръ.

Като имаме предвидъ горнитѣ исторически факти може лесно да разберемъ каква би била нашата сѫдба ако победи Англия. Па и „доброжелателитѣ" отъ лондонското радио, смѣтайки българския народъ съ кжса память и наивенъ, нескриватъ че отъ България нищо нѣма да остане. Но нека бѫдемъ сигурни, че този пѫть английскитѣ предвиждания нѣма да се осѫществятъ.

ПО РАЗНИ ПОСОКИ

Наши неволи

Ние, журналиститѣ, не можемъ да се оплачемъ отъ липсата на достатъчно грижи и внимание къмъ насъ. Особено софийскитѣ ни колеги, които иматъ всичкото основание да бѫдатъ доволни и предоволни въ това отношение. Не искаме да кажемъ, че и ние, провинциалнитѣ журналисти, сме пренебрегнати. Напротивъ, ние сме твърде много благодарни за ради вниманието, което е проявявано и продължава да се проявява къмъ насъ. Нѣма да изброяваме тукъ всичко, което е сторено за издигане обществения и професионаленъ престижъ на журналиста. Ще споменемъ само закона, съ който се регламентира журналистическата професия у насъ. Съ този законъ се тури край на една аномалия, която сѫществуваше въ нашата професия и която до скоро гнетѣше всѣки професионаленъ журналистъ, за когото журналистиката не е само средство за лесно препитание. Пъкъ и ония, които често ни обсипватъ съ ласки и внимание, не могатъ да се оплачатъ отъ насъ. Българскиятъ журналистъ е на фронта на държавата, проникнатъ е дълбоко отъ съзнанието за дългъ и отговорность и е единъ отъ челнитѣ ратници за постигането на народното единство, отъ какъвто въ времена като днешнитѣ държавата ни има най-голѣма нужда.

Но понеже става дума и за грижи, нека споменемъ само единъ фактъ, който е красноречиво доказателство за трогателна признателность и отплата. Касае се за закона, съ който се обезпечаватъ известни ежегодни приходи на дружеството на столичнитѣ журналисти. Съ този законъ се поставиха на трайни основи пенсионния фондъ на това дружество, като се гарантираха доста задоволителни пенсии на колегитѣ ни отъ София. Нѣма нищо по-хубаво отъ това, да се обезпечатъ старинитѣ на онія, които сѫ посветили живота си на една, колкото благородна, толкова и отговорна служба. Ние, провинциалнитѣ журналисти, искрено имъ съчувваме и единственото ни желание днесъ е, да постигнемъ сѫщото обезпечение за нашитѣ старини, което постигнаха тѣ.

Не може ли да се направи нѣщо въ това отношение и за провинциалнитѣ журналисти?

Когато дългътъ и отговорноститѣ сѫ общи, и правата трѣбва да бѫдатъ еднакви!

Д-ръ W.

ХИМИЧЕСКО КѪДРЕНЕ

ВЗЕМЕТЕ СИ БЕЛЕЖКА И НЕ ПРОПУСКАЙТЕ СЛУЧАЯ ДА ПОСЕТИТЕ НАЙ-РЕКОМИРАНИЯ БРЪСНАРО-ФРИЗЬОРСКИ

САЛОНЪ „БЛОНДИНКА"

на БОРИСЪ ФИЛЧЕВЪ

ул. „Ангелъ Кънчевъ" и „Ген. Протогеровъ" 22 — Варна, кѫдето се работи съ европейски масла—безъ обезцвѣтяване на косата. Бръснаро-фризьорския салонъ „БЛОНДИНКА" е снабденъ и работи съ най-усъвършенствуванитѣ апарати: „ОЛИМПИЯ"-едри вълни и „МАЙЕРЪ" — апаратъ известенъ на дамския свѣтъ.

Впрочемъ едно само посещение на Бръснаро фризьорския салонъ „БЛОНДИНКА" ще ви увѣри въ горното и ще Ви задоволи напълно. Търси работници.

Съ почитание: Борисъ Филчевъ

ХИМИЧЕСКО КѪДРЕНЕ

ОЛИМПИЯ ЕДРИ ВЪЛНИ

БРЪСНАРО ФРИЗЬОРИ ОТЪ СЕЛА И ГРАДОВЕ

набавете си ЧИСТИ, и оригиналната рецепта за новото ХИМИЧЕСКО КѪДРЕНЕ.

Разполагаме съ готови фризьорски апарати. Безплатна подготовка въ собственъ салонъ. Извършваме ремонти

I Дап. Българска раб. за фриз. апарати, наградена съ златни медали

ВАСИЛЪ НИКОЛОВЪ

Пл. Мусала 36 — Тел. 20-14

Нѣмате нужда вече отъ бензинъ

пастата ФУКСЪ е специаленъ препаратъ за ЧИСТЕНЕ

ВСЪКАКВИ МАЗНИ ПЕТНА ОТЪ НАЙ ГРУБИЯ ДО НАЙ ФИНИЯ ПЛАТЪ

представителство Д. ПАПО ВАРНА

„РОМЕЧЕ"

ТЮНЕВА ФАБРИКА

а М. Авгеримиди—Варна

ПРОИЗВЕЖДА ПРИЯТНИ И АРОМАТИЧНИ ЦИГАРИ.

ТЪРСЕТЕ КАРБИТЪ ВЪ МАГАЗИНИТѢ НА КООПЕРАЦИЯ

„НАПРЕДЪ"

„СТРУГЪ"

В ЕНГИБАРОВ — ВАРНА

ФАБРИКА ЗА МЕТАЛНИ ИЗДѢЛИЯ

ТЕЛЕФОНЪ № 1 02

ГОЛѢМИТѢ БЪЛГАРСКИ ФАБРИКИ

СТ. БАЛЪЧИЕВЪ А. Д. — СОФИЯ

СОБСТВЕНЪ СКЛАДЪ — ВАРНА

Единствени въ обединената страна, ОСИГУРЕНИ съ огромни запаси отъ БРАЗИЛСКО КАКАО на зърна за производство на екстра качествата:

Какао, шоколадъ, шоколадови бонбони

Всички отдѣли по захар. издѣлия и специалитета.

Продажби на едро и дребна при недограничено количество.

ОБЩИНСКО СТОПАНСКО ПРЕДПРИЯТИЕ

за електр., водоснабд., канализация и превозъ

Обявление № 968

гр. Варна, 1 април 1942 год.

Въ допълнение на обявление № 515 публикувано въ Държавенъ вѣстникъ брой 64 отъ 24 мартъ 1942 год., съобщава се, че на 27 априлъ 1942 год. отъ 8 до 9 часа преди обѣдъ въ канцеларията на стопанството ще се произведе спазаряване по доброволно съгласие за доставка на два трансформатора, шесть маслени прекжсвача и измѣрителни прибори за нуждитѣ на новата електрическа централа Приблизителна стойность на доставката 2,800,000 лева.

Залогъ за правоучастие на сто отъ деветата стойность. Доставката е дѣлима по групи. Законътъ за Б. О. П. и правилника му сѫ задължителни. Поемни условия на разположение въ СТОПАНСТВОТО

ИНЖ. ЯНКО МУСТАКОВЪ
Кметъ на гр. Варна и председатель на Варненското культур. прос. читалищно дружество

Варненското културно просвѣтно читалищно дружество

Отъ редица години варненското културно просвѣтно читалищно дружество, основано отъ група културни читалищни дейци въ нашия градъ, развива скромна, но благотворна дейность. Въ тѣсно сътрудничество съ дейностьта на богатата варненска общинска библиотека, дружеството има голѣмъ дѣлъ въ просвѣтната работа, която общинската библиотека твори ежедневно. Много културни начинания въ нашия градъ сж били провеждани отъ читалищното дружество, много просвѣтни инициативи сж били предметъ на неговата дейность.

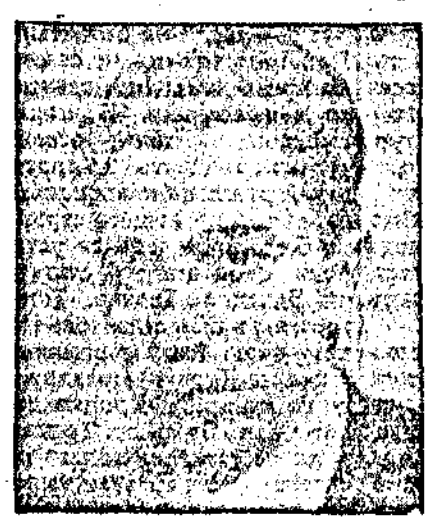

Отъ самото начало на своето сжществуване дружеството, обаче, е чувствувало голѣмата нужда отъ подходяща сграда, която да бжде истински културенъ градски центъръ. По примѣра на много други градове въ страната, варненскитѣ културни дейци не сж престанали нито за моментъ да търсятъ начинъ и срѣдства, за да задоволятъ тази насжщна нужда. Въ 1926 г, съ съдействието на М-вото на народното просвѣщение М-вото на търговията и на други културни институти, варненското културно просвѣтно читалищно дружество организира, съвмѣстно съ лигата за курорта Варна и Варненското археологическо д-во, лотерия, чрезъ която се сдобива съ срѣдства, които въ края на 1941 год. достигнаха иржглата сума 1,900,000 лв.

Много усилия сж били употрѣбени, за да можа съ тази сравнително малка сума да се реализира или да се тури началото за реализирането и а въжделената мечта на всички културни и просвѣтни дейци въ нашия градъ: да се съгради варненския културенъ домъ. Настжпилитѣ събития презъ послѣднитѣ години, обаче, затрудниха значително постигането на тази цель.

Въ такъвъ моментъ предъ управата на дружеството се изпрѣчва възможностьта то да стане собственикъ на сградата, притежание на бившия имотъ на графа и видѣнъ варненски общественикъ, сега покойникъ, Александъръ Василевъ. Всѣки варненецъ знае тази сграда. Тя е една отъ най-масивнитѣ и най красиви въ гр. Варна.

Съ благоприятно мѣстоположение за целитѣ на дружеството, сградата съ своитѣ три етажа и използуваемъ сутеренъ дава широка възможность на дружеството да задоволи своитѣ нужди, поне на първо време и тия на общинската библиотека. Мѣстото има обща квадратура иржгло 1050 кв. м., а постройката има застроена площь иржгло 230 кв. м. Сградата е разположена така върху мѣстото, че има възможность въ бждеще къмъ нея да бжде пристроена зала за сказки, салонъ за кинематографъ и пр.

Преговоритѣ между дружеството и наследницитѣ на покойния Ал. Василевъ сж приключени и дружеството тия дни ще стане собственикъ на този имотъ срещу 2,100 000 лв. Въ двата етажа на сградата ще бжде разположена удобно общинската библиотека, а единиятъ етажъ ще служи за прѣкитѣ цели на културното просвѣтно читалищно дружество.

Презъ послѣдното сж пребиваване въ София имахъ възможность да изложа пред г. м-ръ председателя и министра на народното просвѣщение стремежа на културното просвѣтно читалищно д-во да се сдобие съ собствена сграда, да опиши възможностьта да бжде закупена отъ д-вото голѣмата кжща на покойния Ал. Василевъ и да помоля д-вото да бжде подпомогнато отъ М-вото на народното просвѣщение, за да може то да откупи имота безъ да задлъжнява.

Г-нъ министъръ председателятъ удовлетвори молбата на читалищното дружество, като отпусна отъ специалния бюджетенъ параграфъ на М-вото на просвѣщението сумата 200,000 лв. като безвъзмездна помощь. По този начинъ дружеството стана собственикъ на имота, който въ своитѣ два етажа ще бжде веднага поставенъ на разположение на варненската общинска библиотека.

Съ това дѣло читалищното д-во осжществява, макаръ и въ скроменъ размѣръ, отдавнашното желание на всички свои членове и създава, макаръ и скромни условия за културнитѣ прояви въ нашия градъ и разрешава за днешно време, по единъ задоволителенъ начинъ, нуждата отъ удобна и подходяща сграда за ценното имущество и дейность на варненската общинска библиотека.

Нека това да бжде едно хубаво начало, което има всичкитѣ възможности да бжде доразвито, за да може въ скоро време Варна да се сдобие съ единъ истински свой културенъ центъръ.

ХРОНИКА

Брой първи на „Варненски вестникъ на вестницитѣ", издание на съюза на провинциалнитѣ професионални журналисти, излиза подъ редакцията на Тоню Вербатевъ, при сътрудничество на Василъ Панайотовъ, Димитъръ Аджемовъ, Янко П. Янковъ и Панайотъ И. Панайотовъ.

Дирекцията на народното здраве проектира да открие две у-ща за милосердни сестри. Едното отъ тия училища ще бжде въ гр. Скопие, а другото, въ Варна. Училището въ Варна ще има ежегодно 60 ученички. Откриването на училището се очаква да стане въ скоро време, следъ като се изпълнятъ още нѣкои формалности, за което Дирекцията на народното здраве и управителя на варненската държавна болница правятъ всички усилия.

Назначенъ е за начальникъ на криминалната група при Варненското полицейско коменданство г. Вселинъ Пандиловъ.

Разрешено е на Варненската община да достави презъ тази година 150 тона емулзия за китонирането на градскитѣ улици. Тази доставка се освобождава отъ мито. Сжщо така чрезъ Дирекцията на водитѣ съобщения е разрешено на Варненската община да си достави отъ кариерата „Атия" при Бургасъ 400,000 парата за павиране на нѣкои улици.

Гласуванитѣ отъ общинския съветъ извънреденъ и допълнителенъ бюджети, отъ които първиятъ съ приходъ-разходъ 6 300,000 лв., а вториятъ съ 5,000 000 лева, предстои да бждатъ утвърдени. Срѣдствата на тия бюджети сж предвидени главно за благоустройствени цели: направа на улици, постройка на сгради, отчуждаване на имоти по регулационнитѣ планове на града. Извънреднитѣ бюджети черпи своитѣ приходи отъ извънредния облогъ върху виноситѣ, виноситѣ и транзитираритѣ стоки презъ варненската митница — облогъ, който отдавна се практикува въ почти всички крайдунавски градове и гр. Бургасъ. Допълнителниятъ бюджетъ на сума 5,000,000 лв. има свои приходи отъ продажбата на 25 декара отъ общинския лозовъ разсадникъ за постройка на голѣмо германско училище въ нашия градъ.

Работитѣ по довършването на голѣмата варненска електрическа централа сж въ пъленъ ходъ. Машинната фирма вече започна монтажа, строителното предприятие е къмъ своя край и далекопроводитѣ къмъ Провадия е вече въ работа. Въпрѣки днешнитѣ тежки условия, строителнитѣ и монтажни работи ще бждатъ завършени по установената своевременно работна програма. Предполага се въ края на настоящата година новата централа да бжде вече въ действие.

На конкурса за постройка на монументална сграда за варненския археологически музей въ горната часть на морската градина сж представени надъ 40 проекта. Журито по този конкурсъ започна своята работа въ София съ участието на представителя на Варненската община — общинскиятъ архитектъ. Предвидено е строежа на тази ценна държавна постройка да започне презъ настоящия строителенъ сезонъ.

Разкрити кражби
въ Варна

Органитѣ на варненската криминална полиция сж открили напослѣдъкъ нѣколко голѣми кражби.

Заловени сж авторитѣ на кражбата, извършена въ Варненската изложбена палата, откждето бѣха зачигнати 1500 метра тензуфъ и 550 метра американъ.

Полицията е успѣла да турч ржка и върху крадцитѣ Хр. Яневъ Тодоровъ, Ив. П. Филиповъ и Арнюнъ Н. Овакезовъ, които систематически сж крадѣли медна жица отъ електрическата мреже Батова — Варна. Заловени сж сжщо откритъ Т. Стояновъ и Кирилъ Т. Бойчевъ.

Тѣ сж задигнали четири тенекии свинска масьть отъ индустриалния кварталъ.

Краденитѣ вещи сж намѣрени и върнати на собственицитѣ имъ.

Органитѣ на криминалната полиция сж по дирѣ на нѣколко опасни рецидивисти, чието задържане е въпросъ на дни.

Излѣзе отъ печатъ книгата „Стопанска Бъдеща" подъ редакцията на **Г. Вербатевъ** съ предговоръ отъ **Г. Бѣлевъ**. Продава се въ аптеката „Стратеж...

Великденско чудо въ украинския градъ
Какъ германскитѣ войски прогониха болшевикитѣ

(Отъ д-ръ А. Андреевъ)

Великдень 1918 г. Никаква радость не грѣе по лицата на жителитѣ на украинския градъ, които рѣдко се решаватъ да се мернатъ по улицитѣ. Отъ тия дни черваноармейци се движатъ по почти безлюднитѣ улици, разбиватъ стъклата на прозорцитѣ, плячкосватъ магазинитѣ и грабятъ, какъвто имъ попадне...

Плахо и шепнишкомъ изнежченитѣ гражданѣ предаватъ отъ уста на уста страхотни слухове, които се подхлѣждатъ отъ постояннитѣ грубо заплахи на червеноармейцитѣ. „За да отпразднуваме Великдень както следва, утре ще ви подарямъ едно второ Вартоломеева нощь!"—тъй ги чуха ли да се заканяватъ съ богохулствени слова. Дали това бѣха безумнитѣ закани на отдѣлни индивиди или навсякъде се ироеше такова кърваво злодеяние?

Следъ ужаситѣ и изпитанията, които бѣха прекарали всички, и най жестокото изглеждаше вѣроятно. Тъ нали на Разпети петъкъ се бѣха разиграли кървави сцени! Червени, пристигнали презъ нощьта съ единъ камионъ, бѣха заклани безъ всѣкаква причина едно десетчленно семейство. Малко по-късно други два семейства бѣха разстрелани въ жилищата имъ.

Оставаше само една надежда: въпрѣки всички предпазни мѣрки на червенитѣ, бѣ достигналъ слухътъ, че къмъ града се приближавали войски, за които не се знаеше, какви сж. Отъ червеноармейцитѣ, които вѣроятно бѣха точно осведомени, не можеше да се изскубне нито дума.

Настжпи великденската нощь. Никакъвъ тържественъ звънъ на тежки камбани, никакви празднично премѣнени люде. Посрѣдъ нощь изведнажъ се зачухъ топовни гърмежи, затрещѣха гранати. За очудване бѣ обаче, че всички снаряди прелетяваха надъ града. Изглеждаше, че нѣкаква политична ржка несочи... тъй огня, че той да не д... на мирното на... селения. Всичко изглежда... ше как... едно предупреждение за болшевикитѣ...

Неизвестниятъ спасител... засили... странния си отъ... Женитѣ... падаха на колѣ... и съ вдигнати очи молѣх... за нѣкакво чудо. Радостна надежда... засия по изтерзаните лица.

На разсъмване канонадата стихна. Първиятъ день на голѣмия праздникъ премина въ плахо очакване. Пакъ бѣ... нди отъ червеноармейцитѣ... кръстосатъ изъ улицитѣ... придружаватъ ги подозрителни личности въ сиви обл... лѣкла и иржгли, малки ке... пета, затворници, пръстнати... на свобода „по случай пра... здника", на ужасъ на насе... лението, понеже повечето... отъ тѣхъ бѣха убийци, под... палвачи и крадци. Тѣ нахлу... ватъ въ жилищитѣ и убиватъ... безъ всякъвъ поводъ.

Въ понедѣлникъ канонадата започна пакъ, най-сетне черваноармейцитѣ напущатъ града. Щом... като излѣзох... на откритъ гранатитѣ започ... наха да падатъ срѣдъ тѣхнитѣ редове. Въ дивъ безпорядъкъ се оттеглихме въ степьта. Но артилерийскиятъ огнь не престана да ги кара, додето не изчезнахме отъ обсега му.

Въ 11 часа сутринта градътъ бѣ изпразненъ отъ червенитѣ. Вещаго подиръ това се зачу военна музика и се чудна дисциплина въ града... наближе чиста войска. Кои сж избавителитѣ?...

Пехота... Артилерия... Прави, стегнати редици мер... шируватъ изъ улицитѣ на... украинския градъ. И изведнажъ отъ уста на уста се... предава вѣстта: „Германци... Германскитѣ войски изгонили... генералъ фонъ Арнимъ!"

Радостьтѣ викове нѣмятъ... Мнозина отъ гражданитѣ падатъ на колѣнѣ... и плачатъ отъ радость. Великденското чудо стана! Градътъ е свободенъ. Той подъ закрилата на германскитѣ войски!

ГЕОРГИ ПАСИЛОВЪ
Агентъ на Чинар... застрахователно д-во въ Варна
честити В. Христово на своитѣ приятели и клиенти

Пазете хубавѣ... „ВЪЗРАЖДАНЕ"
честити Христовитѣ праздници на клиентитѣ си

КИРО ЯНЕВЪ
КОЗПУДЖАПИЯТА
САРАФЪ
известенъ въ цѣла Варна, околията и Добруджа
ПРОДАЖБА НА ЗЛАТНИ ПЕЧДАРИ, МАХМУДИЯ, ОБЛИЦИ И РАЗНИ КОРДЖИ ЗА НАКИТЪ
Купува и продава разни облигации, за гаранции и Погасителна каса
ВАРНА УЛ. „ПРЕСПАВСКА" № 37

Пертамъ А. Д.
честити на клиентитѣ си Въз... Христово.

Х. Стоянъ Х. Петковъ
СЪВИЕЛНО Д-ВО
Честити на клиентитѣ си Възкресение Христово

Кафе-Балканъ
на ИВАНЪ АНДРЕЕВЪ
Честити на многобройнитѣ си клиенти Възкресение Хр.

ВАРНЕНСКИ НАР. ТЕАТЪРЪ
Директоръ-режисьоръ П. ДИМИТРОВЪ
Понедѣлникъ 6 т. м. — вечерно 8 часа
„КОВАРСТВО И ЛЮБОВЬ"
Трагедия отъ Шилеръ
Вторникъ 10'30 часа „ЗЛАТНАТА ПТИЦА"

Приморска популярна Банка — Варна
Кредитно кооперативно дружение
Основано 1929 година
Членъ на Съюза на Популярнитѣ Банки
ТЕЛЕФОНИ: 23 68 И 2...69
Извършва всички банкови операции: влогове и др.
Средства 46.000 000 — лева, пласменти 15.000.000 — лева, 1200 члена
Преводна служба съ всичкитѣ градове на страната
Агентъ на Дирекция ХРАНИИЗНОСЪ — Тел. 22 37
Специална колетна служба съ собствени складове
Служба съ спестовни седмични марки.

МОДЕРНА ФАБРИКА ЗА КОНСЕРВИ
„БОЛЯРИНЪ"
НА ИЛИЯ ИВАНОВЪ & С-ИЕ — ВАРНА
ИНДУСТРИАЛЕНЪ КВАРТАЛЪ — ТЕЛЕФ. 27 66
Произвежда всички видове зеленчукови, овощни, рибни и месни консерви, разни делекатеси, труший, плодови и зеленчукови концентрати и др.

Кафене „МУСАЛА"
честити на многобройнитѣ си клиенти Възкресение Христово и ги кани на втория день на Великдень на хубаво кафе въ ново ремонтирания си, уютенъ и стилнятна обстановка салонъ
Посетете кафене „МУСАЛА"

Машинна дърводѣлска работилница
„НАПРЕДЪ"
ул. „Александъръ Василевъ" № 10 — Варна
Изработва всички видове строителни работи: врати, прозорци, портали и др.
Работа солидна, акуратна и прецизна

Най приятни и ТРАЙНИ ЕСЕНЦИИ за парфюми и ОДЕКОЛОНИ СЖ ЕСЕНЦИИТѢ
„КОМПЕКСЪ"
приготвени отъ Д. ПАПО — Варна

БЪЛГАРСКО АКЦИОНЕРНО Д-ВО ЗА СТРОЕНЕ КОРАБИ, ЛОКОМОТИВИ И ВАГОНИ
„КОДАЛОВАГЪ"
Освенъ за държ. предприятия, приема поржчки за:
Водопроводни арматури, парни котли и аутоклави, колѣнчати оси, желѣзни конструкции, желѣзни резервоари, варели, всѣкакви отливки, индустриални машини и машинни части, земедѣлски машини, поправки на параходи, поправки на машини, парни котли и мотори. Паркетъ.

Кооперация „БЪЛГАРСКИ РИБОЛОВЕЦЪ"
— ВАРНА —
Телефонъ 28 43
разполага съ всички ВИДОВЕ СОЛЕНИ РИБИ
Доставя на комисионни начала прѣсна риба

БЛИЗКИЯТЪ И СРѢДНИЯТЪ ИЗТОКЪ

Предстоящитѣ събития въ тѣзи области на Азия. Интересътъ къмъ Сѣдния и Близкия изтокъ

Отъ започването на войната досега, на четири пжти се заговори сериозно за Близкия и Сѣдния изтокъ и за създаването на новъ порядъкъ въ тази часть на Азия. Англичанитѣ, като господари на това пространство, желаятъ положението да си остане такова, какъвто е сега, защото тѣхнитѣ интереси диктуватъ тази. Обратно, силитѣ отъ Тройния пактъ, вѣрни на началата на своята борба, желаятъ да премахнатъ британското господство въ всички континенти и да установятъ новия редъ, въ който и народитѣ отъ Близкия и Сѣдния изтокъ ще намѣрятъ подобаващото имъ се място.

За първи пжть странитѣ отъ Предна Азия влѣзоха на свѣтовната арена следъ завземането на Гърция и Критъ отъ германцитѣ. Свѣткавичното приключване на военнитѣ действия на Балканитѣ загрижи Лондонъ защото тогава всичко показваше, че германскитѣ войски, следъ обилнитѣ почивка, ще се отправятъ срещу Суецкия каналъ и Палестина, за да досигнатъ петролнитѣ полета на Мосулъ. Това съвпадна съ нахлуването на англоглисткитѣ войски въ Сирия и завземането на Иракъ и Иранъ.

Започването на войната срещу Съветския съюзъ на 22 юний отвлече вниманието на свѣтовнитѣ наблюдатели отъ Предна Азия. Съ това приключиха и първитѣ коментарии по въпроса за Близкия и Сѣдния изтокъ. Когато, обаче, германскитѣ войски достигнаха Азовско море и р. Донецъ, заговори се усилено за защитата на Кавказъ и за опасностьта за Близкия изтокъ отъ ударъ въ гърба. Това стана причина за чести разговори между Москва и Лондонъ и предизвика посещението на Идънъ въ съветската столица. За втори пжть тѣзи страни станаха обектъ на оживени разисквания и коментарии.

Въ началото на тази година, когато се заговори усилено за германската пролѣтна офензива и когато японскитѣ войски въ Далечния изтокъ бѣха навлѣзли въ Бирмания, въпросътъ за Сѣдния изтокъ се постави отново на дневенъ редъ. Последва нахлуването на съветскитѣ войски въ Иранъ край границата на Турция и увеличаване на заплахата срещу Турция. Англия чувствуваше, че загубва обаянието си сѣдъ тѣзи страни, а тероротъ на болшевикитѣ и тѣхнитѣ опити да болшевизиратъ Сѣдния изтокъ увеличаватъ ненавистьта на населението къмъ съюзницитѣ.

Въ връзка съ събитията около съветското придвижване на югъ, въ Анкара се развиваше оживена дипломатическа дейность. Въ ходъ бѣха всички позволени и непозволени сѣдства на англо болшевишкитѣ тайни служби. Стигна се до тамъ, че бѣ посегнато срещу живота на германския посланикъ въ Турция — фонъ Папенъ, въ чието лице Лондонъ, Вашингтонъ и Москва виждатъ единственния човѣкъ, който прѣчи на изпълнението на тѣхнитѣ замисли. Направено бѣ всичко възможно, щото Турция да измѣни на официално възпрѣтетия отъ нейното правителство външно политически курсъ.

Турция, като страна, заемаща централно мѣсто въ Близкия изтокъ и като връзка между Европа и Сѣдния изтокъ, е на първи планъ въ всички коментари на Лондонъ, Вашингтонъ и Москва. Съюзницитѣ вземаха още преди много врѣме позиции, отъ които да могатъ да упражняватъ по-силенъ натискъ върху Анкара. Съ завземането на Сирия и Иракъ, а по-късно и на Иранъ, английски войници се оказаха на южната и юго-източната, а съветски войски завзеха изходни базиси по източната граница на Турция. Това придвижване имаше за цѣль да се обкржжи Турция и да я постави въ невъзможность да избира.

Развиващитѣ се сега събития показватъ, че тази година Близкиятъ и Сѣдниятъ изтокъ ще станатъ театъръ на военни действия, отъ изхода на които ще зависи и изходътъ на цѣлата война. Центърътъ на свѣта презъ историята сж били винаги тѣзи области, кждето народитѣ сж водили много войни.

Отъ тукъ започна походътъ на човѣшката култура къмъ западъ, пренесена съ голѣми войни. Тукъ ще завърши сжщиятъ походъ въ обратна посока, сжщо съ голѣми борби, за да се затвори единъ голѣмъ кржгъ на свѣтовната история.

Това дава основание да се смѣта, че Близкиятъ и Сѣдниятъ изтокъ ще бждатъ последното бойно поле, на което ще се реши изходътъ отъ настоящата свѣтовна война.

ЯН. П. ЯНКОВЪ

Въ варненска околия се твори

Пролѣтното засѣване. Манифестирана на обществената солидарность и привързаность къмъ държавата: Издигане културния уровенъ на населението. Нуждата отъ корекция на Камчията е много назрѣла

Наредъ съ своитѣ братя отъ цѣлата страна и населението на варненска околия, съзнавайки изключителната важность на днешния моментъ, когато наредъ съ уреждането сждбата на Европа се чертае и свѣтлото бждеще на България, стои здраво на фронта на държавата, винаги готово да изпълни свещения си дългъ предъ олтаря на родината.

Когато говоримъ за варненска околия, не можемъ да не подчертаемъ дебело, че тя е направила смѣли крачки напредъ, по пжтя на своето всестранно издигане. Подемътъ, който се забелязва тукъ, радва всѣко българско сърдце.

Въ единъ кратъкъ разговоръ съ околийския управитель г. П. Д. м триемъ ние можахме да получимъ пълна представа за онова, което се твори въ варненска околия.

На първо мѣсто г. Димитриевъ изтъкна, че събитията вънъ и вжтре въ страната се следятъ съ много живъ интересъ отъ цѣлото население. Законитѣ и наредбитѣ на правителството, които целятъ стопанското и икономическо стабилизиране и издигане на страната и особено на селото, поглъщатъ почти изцѣло вниманието на жителитѣ отъ околията.

Тѣ сж доволни че днешното правителство твори съ единъ голѣмъ замахъ. Раздаването на пенсионнитѣ книжки на земедѣлскитѣ стопани въ варненска околия бѣше посрѣщнато съ голѣма радость и укрепи вѣрата имъ въ още по-хубави и щастливи дни. Благодарностьта на нашитѣ селяни е достатъчна награда за управницитѣ. Българското село имъ е признателно.

Както винаги, така и сега населението отъ околията даде доказателства за своята привързаность къмъ държавата и готовность да й се притече на помощь. То се отзова съ готовность на апела за записване на суми за държавния заемъ и отдѣли за последния отъ своитѣ скромни средства една сума отъ 1,400 000 лева.

Чувството на обществена солидарность

е сжщо много развито въ населението отъ околията. То събра доброволно за българскитѣ и германски войници сумата 111,000 лв. Съ една часть отъ тѣзи пари се купи американъ и сапунъ, които бѣха раздадени на войницитѣ отъ 8 ми пех. полкъ и флота на Н. В. Царя. Раздадени бѣха и ржкавици, чорапи и др. предмети, подарени сжщо отъ населението.

Апелътъ за подпомагане а пострадалото отъ наводнението население въ край дунавскитѣ селища, сжщо не остана чуждъ за жителитѣ на варненска околия. То събра и изпрати на пострадалитѣ до сега сумата 107 000 лв. Помощи продължаватъ и да се изпращатъ.

Съ настжпването на пролѣтта цѣлото внимание на населението е насочено къмъ

Пролѣтното засѣване

Грижитѣ на правителството за снабдяване на населението съ семе за посѣвъ предизвикватъ общо задоволство и признателность. Доставени бѣха и сж разпределени вече по селата 150 000 кгр. изкуствени торове за изторяване на слабитѣ зимни посѣви.

За състоянието на посѣвитѣ въ околията не може да се каже нищо съ положителность, тъй като е още рано да си правятъ преценки. Въ варненска околия пролѣтното засѣване ще бжде извършено 100 на 100. Селянитѣ сж пропити дълбоко отъ съзнанието, че нито педя земя не трѣбва да остане незасѣта. Имайки при това подкрепата на държавата, тѣ ще изпълнятъ най съвѣстно нарежданията на правителството.

За културното издигане на населението се прави сжщо много. Презъ последнитѣ години се забелязва едно бързо поздигане на културния уровенъ, за което голѣмъ дѣлъ има и учителското тѣло. Изнасятъ се редица вечерници и забави, въ които се представятъ пиеси отъ български автори съ исторически сюжети. Предстоящо е завършването на две училищни сгради, а презъ тази година ще бждатъ построени нови 5 училища въ околията.

Въ почти всички селски домове сж вече открити и работятъ редовно. Състоянието на добитъка е добро.

Поправкитѣ презъ пълната зима пжтища ще бждатъ своевременно поправени за да не се попрѣчи на съобщителнитѣ пжтища.

Г-нъ Димитриевъ ни спрѣ вниманието и върху положението въ

Камчийския край

И тази година водитѣ на Камчията придойдоха и заляха една голѣма площь.

Нанесени бѣха вреди на зимнитѣ посѣви и на овощнитѣ дръвчета. Това заливане става вече трети годишно подъ редъ. Его защо, назрѣлъ е въпросътъ за корекцията на тази рѣка, защото хубавитѣ и много плодороденъ камчийски край не трѣбва да бжде изложенъ на пакоститѣ на водната стихия.

Освенъ това населението, което не може да се похвали съ завидно положение, страда търде много. Мнозина на земедѣлието е взело вече грижата за започването корекцията на Камчията, отъ Пода на гара по посока къмъ Провадийско. Разрешаването на този въпросъ не търпи отлагане.

Можемъ смѣло да се изтъкне и това обстоятелство, че благосъстоянието на населението отъ околията въ последно врѣме се е доста подобрило.

Не можемъ да не подчертаемъ, че началницитѣ на околийскитѣ служби проявяватъ голѣмъ интересъ и тактъ при провеждането на разнитѣ наредби и закони. Тѣ влизатъ въ постояненъ контактъ съ населението и му даватъ необходимитѣ упжтвания. Тукъ виждаме едно много съвѣстно изпълнение на службата. Народътъ и властьта сж си подали ржце за изкореняване на по-хубави дни.

Накрай можемъ само да пожелаемъ, щото този хубавъ нашъ край и въ бждещо, съ твърда вѣра въ справедливостьта и по щастливата наша сждба, да работи все така неуморно и съ своитѣ, макаръ и скромни усилия, да допринесе и той за осжществяването на общобългарското дѣло. Голѣмиятъ напредъкъ, който виждаме презъ последно врѣме въ варненска околия, можемъ да посочимъ като примѣръ за подражение на много други околии въ страната.

П. Н. Павайотовъ

6 АПРИЛЪ 1941 ГОДИНА

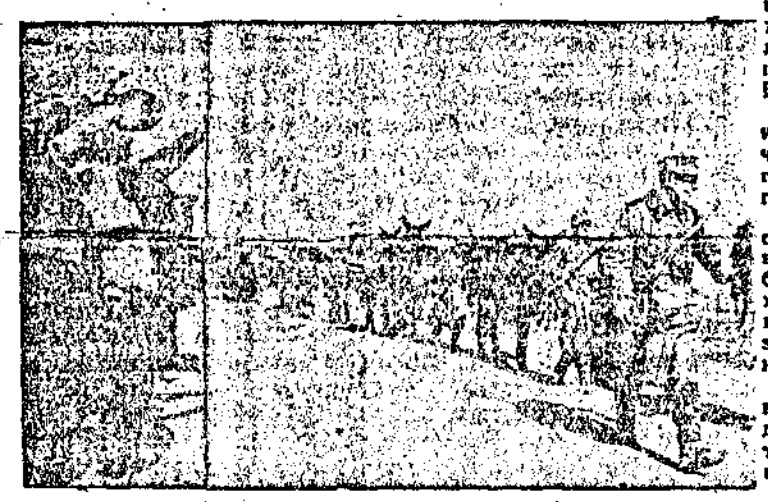

Преди една година, на 6 априлъ 1941 година, храбритѣ войници на Третия Райхъ се хвърлиха въ борба срещу пеленачетата на англо-американския плутократизъмъ — Югославия и Гърция.

Въ него день започнаха да изчезватъ една по една вълчитѣ ями и теленитѣ мрежи, прекарани презъ живото българско тѣло.

Въ този день, върху незасѣтнелитѣ още кървави локви отъ пролѣтата кръвь на българскитѣ синове, тръгнаха мотори и хора, за да премахнатъ последната прѣчка за установяването на единъ новъ редъ на Балканитѣ!

И днесъ, когато празнуваме тази дата, нека бждемъ проникнати отъ чувство на солидарность и готовность за жертви.

БЪЛГАСКА ВОЕННА СЛАВА

Единъ отъ Дойранската епопея

При Дойранъ българскитѣ войни изплетохѣ брилянтния венецъ отъ чудовни дѣла на героизъмъ и достойно изпълненъ дългъ къмъ Родината. Защитницитѣ на Дойранъ доказа, че по кертвуването при изпълнение на отечествения дългъ е върховно благо. При Дойранъ, презъ днитѣ 18 и 19 септемврий 1917 г., нашитѣ изнесохѣ такова легендарни боеве, които по своето величие ще удивляватъ идднитѣ поколения и ще имъ сочатъ пжтя за свещеното изпълнение на отечествения дългъ и какъ се брани родината ни. Тѣ доказаха предъ уменитѣ англичани, че българскиятъ войникъ е съ високъ духъ и високи бойни качества.

За геройската смърть на единъ отъ защитницитѣ при Дойранъ пише единъ участникъ въ тия боеве — за храбрата и геройска смърть на майоръ Маноловъ:

И подвигътъ на майоръ Маноловъ и неговата геройска смърть сж най славната страница, какъвто въ историята на Дойранската епопея, така сжщо и въ историята на победитѣ на българската армия.

Отъ 12 до 18 септемврий 1917 години, шесть дни и шесть нощи участъкътъ на бившия 33 п. свищовски полкъ, а най вече подучастъкътъ на командира отъ I дружина майоръ Маноловъ и „Сакцевъ", „Съединение" и „Бастионъ", „Полковникъ Нейковъ" бѣ обсипанъ надъ сто хиляди снаряди, които падаха въ малка площь отъ три реда окопи съ фронтъ 900 м. и дълбочина 500 м.

Презъ нощьта на 17 срещу 18 септемврий участъкътъ на полка бѣ обсипанъ съ нови сто хиляди снаряди — съ петнадесеть по редъ барабанни огньове, отъ които осемь съ задушл. газове.

Пушекътъ на бризантнитѣ гранати, праха отъ зловещо вирнатата отъ тѣхъ земя и задушливитѣ газове бѣхѣ образували тъмна завеса, която покриваше бойцитѣ и която страхотно затуляше звездитѣ. Бѣлитѣ ракети, които иначе се виждатъ отъ километри, презъ тази нощь мъждѣеха като слаби кандили.

Следъ този разрушителенъ адски артилерийски огънь въ 5 и половина часа преди пладне противникътъ въ съставъ два английски и два гръцки полка, се хвърли въ отчаяна атака срещу хиляда само защитници.

Противникътъ успѣ на нѣколко пжти и на нѣколко мѣста да навлѣзе въ Бастиона, но посрѣщнатъ ведъ нѣкои отъ съседнитѣ живи останали защитници съ бомби и ножъ, бѣ отхвърленъ.

Противникътъ, обаче, се заселяваше въ тѣка минутъ съ нови и нови гжсти маси войници и колони, и ако не бждѣше контратакуванъ, веднага той щѣше да сломи, макаръ и съ много жертви, съпротивата на защитницитѣ и щѣше да завладѣе цѣлия участъкъ.

Следъ 15 минути отчаяна борба, майоръ Маноловъ успѣ да отхвърли противника въ лѣвия участъкъ на Бастиона, задъ теленитѣ мрежи, събра около себе си една група отъ около 50 бойци и ги поведе въ дръзка контратака срещу многохилядния противникъ, за да го разбие, прогони и овладѣе отново завзетия отъ неприятеля подучастъкъ Съединението.

Тази крайно дръзка и ненадмината по смѣлость контратака на 50 бойци срещу многохилядения противникъ, можеше наистина да поведе само единъ майоръ Маноловъ.

Групата храбри, водена отъ майоръ Маноловъ се хвърли върху противника, който се огъна и върна назадъ предъ нейния вихренъ устремъ. Група, изпратена напредъ, се хвърли въ страхотна ржкопашна борба, въ която борба пада на геройски голѣмиятъ храбрецъ майоръ Маноловъ Василъ, пронизанъ въ сърдцето.

Противникътъ, обаче, е вече разстроенъ, смутенъ. Той напира отново предъ „Бастионъ", „Полковникъ Нейковъ", но устремътъ му вече бѣ обезвѣренъ.

Майоръ Василъ Маноловъ остави спомена за единъ храбъ боевъ офицеръ и ненадминатъ храбрецъ, не само въ полка и дивизията, но и въ армията.

Този гарнизонъ никога не се смути и предъ най-страшнитѣ боеве. Неговиятъ винаги правъ силуетъ се издигаше като съвѣсть и напомняше на бойцитѣ за дългъ имъ къмъ Родината.

Готовъ съмъ, г-нъ майоръ

Октомврий 1915 година. Жестоки боеве се водятъ на височината „Карлова кория". Тая гола чука стана свидетелка на безбройнитѣ подвизи, а много български синове сложиха коститѣ си тамъ...

На триста крачки отъ неприятеля сж позициитѣ ни. Три денонощия непрекжснато неприятелскиятъ огънь не даваше да мръднатъ нашитѣ отъ окопитѣ си. Едва на 21 октомврий се получи заповѣдь да се атакува противника и се вземе височината, на която той се бѣ здраво укрепилъ. Следъ артилерийска подготовка, нашитѣ се вдигатъ въ атака, но не изминали стотина крачки, силнитѣ неприятелски картеченъ и пушеченъ огънь покоси първитѣ вериги и нашитѣ се принудиха да залегнатъ. Отдѣлнитѣ войници, изпращани отъ дружинния командиръ да предадатъ заповѣди на ротнитѣ командири, биваха убити, или тежко ранявани, или не успѣваха отъ силния огънь да предадатъ заповѣдитѣ.

Единъ отъ изпратенитѣ войници, само редникъ Илия Ангеловъ Сърбински, който бѣ свързанъ съ дружинния командиръ, дойде и доложи, че предалъ заповѣдьта на ротния си командиръ.

Дружинниятъ кръ силно се безпокоеше, че заповѣдьта още не е предадена на останалитѣ ротни командири. Тогава Илия Сърбински се изправи предъ него и съ високъ гласъ каза.

— Готовъ съмъ, господинъ майоръ, да я предамъ по линията и на другитѣ командири.

Дружинниятъ не повѣрва сѣ още „вѣрви" и Илия Ангеловъ се втурва, обхожда линията, предава заповѣдьта и се връща живъ и здравъ.

На 23 октомврий се предприема трета атака на сжщата височина. Трѣбваше да се предаде една важна заповѣдь на ротнитѣ командири. Дружинниятъ кръ изпраща пакъ Илия Ангеловъ. Боятъ бѣ ожесточенъ, а огньтъ убийственъ, но Илия изпълни възложената му работа и се завърна готовъ да изпълни нови заповѣди.

По късно, при преследването на французитѣ по посока на Милетково — Гевгелийско, дружинниятъ кръ изпраща пакъ Илия да отиде при двѣтѣ предни роти, да имъ предаде да продължатъ настжплението си.

Веднага тръгва и се изгубва въ гжстата и непроглядна мъгла. Не следъ дълго той се връща раненъ въ дѣсния кракъ и лѣвата ржка, но веселъ и доволенъ, че достойно е изпълнилъ дългъ си къмъ начелници и къмъ Родината.

Смѣлиятъ редникъ

Мракъ покри долината на рѣка Струма. Първа дружина отъ 13 п. рилски полкъ тихо вървѣше по змиевидния пжть и все повече се доближаваше до неприятеля, преминалъ на отсамния брѣгъ на рѣката.

Отъ врѣме на врѣме неприятелскитѣ ракети раздираха непроницаемата мъгла, а рѣдкитѣ пушечни гърмежи нарушаваха гробната тишина.

Дружината мълкомъ се разгъна. Съ нагъвнатъ ножъ всѣки стискаше пушката си и очакваше сигнала за атака. Нашитѣ бѣхѣ нетрепнали. Отляво се войникътъ Александъръ Георгиевъ.

— Па хайде, господинъ подпоручикъ, да атакуваме Защо стоимъ?

Нашитѣ нѣмахѣ заповѣдь и не можеха да настжпятъ. Смѣлиятъ редникъ Александъръ Георгиевъ пожела да отиде патрулъ.

Не бѣхѣ изминали и петь минути отъ тръгването на Георгиевъ и куршумитѣ почнахѣ да пищятъ изъ тъмнината.

На сутрѣ тѣ несутъ почна боятъ. Фуганитѣ изпълваха полето съ пушекъ. Нито можеше да се вижда, нито да се диша. Яростнитѣ викове се смѣсваха съ зловещия трѣсъкъ на гранатитѣ. Нашитѣ настжпваха напредъ и завзехѣ близкото село Енкьой. Противникътъ разгнѣвенъ продължаваше да обсипва съ огънь и желѣзо.

Въ тоя адски трѣсъкъ Александъръ бързо мина съ група войници. Въ пушека едва се чу гласа му:

— Дръжте картечницитѣ!

Честъ пушеченъ огънь заглуши последнитѣ му думи. Следъ малко, когато пушекътъ се дигна, на земя лежаха трима пострадали въ кръвь англичани и двѣ неприятелски картечници.

— Господинъ подпоручикъ, тоа успѣхме да вземемъ. Ида още у англичанитѣ, и посочи на взводния си командиръ неприятелскитѣ картечници.

Още не изрекъ тия думи, Александъръ се изгубѝ въ пушека и потегли къмъ неприятеля, за нови победи и нови трофеи...

ПЕНЧО САРАФОВЪ

ГАБРОВО -- СТОПАНСКА СТОЛИЦА И ГРАДЪ НА ПЪЛНА МЕХАНИЗАЦИЯ

ИНДУСТРИЯ, ЗАНАЯТИ И РАБОТНИЧЕСТВО. — ПОЛОЖЕНИЕ И ПОМИНЪКЪ. — СОЦИАЛНО СТРОИТЕЛСТВО И СОЦИАЛНА ПОЛИТИКА. — ДНЕСЪ ВЪ ГАБРОВО РАБОТЯТЪ 12,000 РАБОТНИЦИ, РАЗПРЕДѢЛЕНИ ВЪ 104 ИНДУСТРИАЛНИ, 650 ЗАНАЯТЧИЙСКИ И 260 ТЪРГОВСКИ ПРЕДПРИЯТИЯ. — ТРУДЪ, ПОСТОЯНСТВО И СВѢТЛИНА—ДЕВИЗЪ, КОЙТО РЖКОВОДИ УПОРИТИТѢ И ПРЕДПРИЕМЧИВИ ГАБРОВЦИ.

Градъ Габрово всѣки новъ денъ се оформява стопански като единъ индустриаленъ центъръ съ характеритѣ белези на една завършена механизация въ производството и обществено като едно общежитие на компактно работничество, което характеризира социалната структура на град'.

Разположенъ по порѣчието на р. Я т р а и притоцитѣ ѝ Паничарка и Синьовица, още отъ времето на заселването си градъ Габрово е билъ срѣдище на пѫтищата по българската земя отъ Дунава за къмъ Бѣло море.

Това му хидрографско и съобщително разположение, съ качествата и творческата упоритость на чисто българското му население, въ миналото и сега, го прави н а й - ж и в ъ занаятчийски, търговски и промишленъ центъръ на България и източникъ не само на материални блага, но едновременно и срѣдище на духовна просвѣта и култура.

Д н е с ъ градъ Габрово брои къмъ 19,000 души, а цѣлата община, къмъ която се причисляватъ 33 села и колиби, брои всичко къмъ 23 000 души.

Работничеството въ Габровската община съставлява една компактна маса отъ около 12,000 работници, разпредѣлени въ 104 индустриални, 650 занаятчийски и 260 търговски предприятия. Повечето отъ тия работници живѣятъ въ самия градъ, кѫдето сѫ и тѣхнитѣ семейства.

За да се добие една представа за индустриалната физиономия на градъ Габрово, споменаваме, че въ Габрово работятъ 1/3 отъ становетѣ на цѣла България за вълнени платове, 3/4 отъ всички вратена въ страната за вълнена прежда. Въ Габрово сѫ събрани 3/5 отъ кожарската индустрия на България и 1/2 отъ трикотажната индустрия е сѫщо събрана въ Габрово.

Занаятчийско Габрово произвежда и пласира въ цѣлата страна народната обувка и по панаирите та е ценена и търсена, като красива и практична, както и други кожени, дървени, ножарски и др. произведения.

Че Габрово е градъ на една пълна механизация, показва не само силно развитата индустрия, но и транспортнитѣ срѣдства, съ които се обслужва подоза и извоза на града. Габровската сточна гара е трета по колетни пратки въ царството и пета по редъ отъ първостепеннитѣ гари по сточнитѣ пратки. Гара Габрово обслужва само две пети отъ транспорта на града. Другиятъ транспортъ се извършва отъ тежката камионна служба, която прави впечатление на всѣки посетитель на града. Въ Габрово има, само въ града, къмъ 40 камиона, които се занимаватъ съ ежедневния транспортъ. Независимо отъ това градътъ е спохожданъ отъ камионитѣ на много рейсове, минаващи презъ него отъ всички краища на царството. Въ Габрово имать седалището си 14 омнибусни коли и 85 лукс еозни автомобили.

Габрово е центъръ на една интензивна духовна и възпитателна култура. Въ града има две прогимназии и петь основни училища. Тукъ е българската Алма матеръ — Априловската гимназия, а сѫщо и първото механо техническо училище „Дръ Никола Василяди". Женското благотворително д-во „Майчина грижа" издържа проф. срѣдно стопанско у ще „х. Радка П. Семова", което се подпомага и отъ видния благодетель г-нъ Пенчо Семовъ.

Всрѣдъ единъ порывъ къмъ творчество и работа за препитание на населението, стои Габров. община, нагърбила се съ задачата да уреди гражданскитѣ отношения, да задоволява нуждитѣ на населението и да гарантира възпитанието, здравето и благоденствието, както на сегашнитѣ, така сѫщо и на утрешнитѣ поколѣния. Новиятъ градоустройственъ планъ, който ще трѣбва да се изработи колкото е възможно по скоро, ще сложи край на хаотичното застрояване. И до днесъ Габрово е останало безъ канализационенъ планъ и канализационна мрежа. Въ по-голѣмата си часть сѫществуващата сега такава се състои отъ стари турски гирени, които не представляватъ никаква сигурность противъ инфекцията и заразата. Новиятъ законъ за благоустройството на населенитѣ мѣста постави на правилна основа градоустройствената проблема и Габрово, съ единодушното решение на общинския съветъ, се справи и съ тоя голѣмъ въпросъ. Предстои подписването на договоръ за изработването на общия градоустройственъ планъ на голѣмо Габрово и подробния градоустройственъ планъ на града въ сегашнитѣ му регулационни граници, а сѫщо едно мострено планово заселище къмъ града, като разширение на последния. Всички тия работи бидоха възложени на г. професоръ Мусманъ. Г-нъ професоръ, по покана на общ. съветъ, бѣше на два пѫти гостъ на града и направи своитѣ предварителни проучвания и препоръки. Надѣваме се, че въ продължение на 2—3 години Габрово и голѣмо Габрово ще имать на лице своитѣ градоустройствени очертания въ планове, строителни наредби, финансови пресмѣтания и идейни перспективи.

Водоснабдяването на града е окончателно разрешено. Водоснабдяването е свързано и съ използуване водата за добиване на електрическа енергия отъ водния синдикатъ „Грамадата". Последния предприе направата на водохващането, отстоящо на 14 клм. отъ града къмъ Балкана, по порѣчието на рѣката Кожещица.

Довеждането на водата до водната кула и направата на електрическата централа, к о я т о използува единъ падъ отъ 248 метра за добиване на електрическа енергия, е възложено на водния синдикатъ „Грамадата". Общината взема водата чрезъ турбинитѣ съ единъ водопроводъ 7 и половина клм. за да я докара въ резервуара, а следъ това въ градската мрежа. Това голѣмо дѣло на общината и водния синдикатъ „Грамадата" е привършено и струва 20 милиона лева. Индустриално Габрово има вече доброкачествена и достатъчна вода за домакинскитѣ нужди на населението, а сѫщо така и за индустрията, която се нуждае отъ такава.

Но не сѫ само нуждитѣ на индустриално Габрово за вода о т ъ водопровода. Габрово има своето благоденствие отъ водитѣ на р. Янтра и съ страхъ се наблюдава, че тия води отъ година на година намаляватъ. Това намаление на водата се дължи до голѣма степень на лошото стопанисване на горитѣ, намиращи се въ водосборния басенъ на р. Янтра и притоцитѣ ѝ. Това стопанисване не се командува отъ Габрово и държавната лесовъдна контрола, намираща се въ града. Сѫщото се влошо особено много откато жителитѣ на населенитѣ мѣста, намиращи се отвѫдъ Балкана, станаха стопани на горитѣ по северния скатъ, съставляващъ водосборчия басенъ на р. Янтра. Въ своята политика да запази водата на р. Янтра, Габровската община ще се стреми да върне отново на държавата владението на северниятѣ склонове на Балкана, за да се изключи занитересуванията на мѣстнитѣ общини, а най вече необузданата и злорадна експлоатация на горитѣ въ Габровския Балканъ, отъ населението разположено на южния склонъ.

Една отъ главнитѣ грижи на общината е подобрението на уличнитѣ съобщения и пѫтища, свързани съ главнитѣ съобщителни артерии. Борбата [illegible] газове и праха е тѣсно свързана съ павирането и измиването на улицитѣ. Габрово има павирани почти всичкитѣ си по-главни съобщителни артерии. Съ часть отъ срѣдствата на сключения презъ 1939 г. 20 милионенъ заемъ се удвои паважа на улицитѣ, а благодаречие на г. министра на ОСПБ, като се съзна важното съобщително значение на града, се павираха и продълженията на нѣколко изходни улици. Все съ оглед на това се прояви живъ интересъ отъ органитѣ на Б. Д. Ж. и се извършиха разширения и подобрения на гара Габрово, като се направиха нови разтоварища, положиха се нови коловози, продължи се влагалището и се построи новосъ административно здание за сточната служба. Но не само здравнитѣ интереси на населението сѫ, които диктуватъ павирането поне на главнитѣ артерии отъ входнитѣ и изходни пѫтища, а сѫщо и пѫтищата свързващи индустриалнитѣ предприятия. Това се налага и отъ общъ националенъ интересъ, еднакво важенъ въ мира и въ война.

България не притежава много индустриални и стопан. центрове, които да сѫ така благоприятно сложени, както Габрово. Пѫтьтъ до всѣко едно индустриално предприятие трѣбва да бѫде готовъ и въ добро състояние за извозъ и подвозъ на тежкитѣ товарни камиони, защото индустриалнитѣ предприятия сѫ, които обслужватъ днесъ и ще обслужватъ утре нуждитѣ на мирното население и тия на фронта. Планътъ за организацията и изграждането, особено на входнитѣ и изходни пѫтища въ габровско не е само на общината, той е преди всичко на държавата. Старо Габрово се руши. Старитѣ схлупени кѫщи, покрити съ тежки каменни плочи чезнатъ една следъ друга като на тѣхно мѣсто се строятъ нови домове.

Постройката на н о в о Габрово е въ ржцетѣ на частната инициатива, на по заможнитѣ стопани и съобразно срѣдствата се строятъ постройкитѣ. За това последнитѣ, особено по главнитѣ улици и по архитектура и по голѣмина сѫ толкова многолики. При изграждането на у л и ц и т ѣ чрезъ новитѣ сгради мислило се е за отдѣлнитѣ постройки, безъ да се държи смѣтка за общия видъ, за красотата и добрия изгледъ на улицата и площадитѣ. Въ бѫдещия сградоустройственъ планъ на този лошъ редъ ще трѣбва да се тури край. Голѣмиятъ въпросъ за работническитѣ жилища въ индустриално Габрово още стои открытъ. Той съставлява пъ вата грижа на общинската политика, защото е и първата точка отъ социалната политика на новата община.

Всичко което се строи сега като ново хигиенично жилище е недостатъчно за работническото семейство. Грижа на общината е да измъкне работническото семейство отъ старитѣ незарасловни жилищни помѣщения, които тѣ сега обитаватъ и да ги настани въ нови специално построени за тѣхнитѣ нужди работнически жилища. Оскѫднитѣ срѣдства съ които общината разполага, сѫ недостатъчни за постигането на тази високо хуманна задача и последната ще се обърне, както къмъ самитѣ работници, така сѫщо къмъ работодателитѣ и най вече къмъ фонда „Обществени осигуровки", за да сдобие работническитѣ семейства съ уютни домове. Никакъвъ общественъ напредъкъ и заздравяване индустрията сѫ немислими безъ създаване на условия за развитие въ индустриално Габрово на работническото семейство и неговото здравно укрепване, които сѫ въ тѣсна връзка съ работническото жилище.

Всичко споредъ на работническо Габрово сѫ насочени и главнитѣ грижи за изграждането на едно сани[illegible] ство. Единствената [illegible] която е построена съ заемъ отъ фонда „Обществени осигуровки" е вече недостатъчна и е предстоящо нейното разширение и подобряване. Общината възнамѣрява да изгради свои санитарни участъци и да бѫде въ помощь на бедното население. Второстепенната държавна болница която имаме въ града, е сѫщо недостатъчна на както за населението, така и за задачитѣ, които ѝ се възлагатъ отъ страна на фонда „Обществени осигуровки".

И общината следи съ благодарность политиката на фонда „Обществени осигуровки" и Дирекцията на труда, която се предприема въ тази область. Желанието на тия компетентни органи за изграждането въ Габрово на областна работническа болница, която да обслужва и работницитѣ отъ Северна България и която покрай лѣчебнитѣ си задачи да бѫде и единъ институтъ за проучване на разнитѣ болести въ единъ работнически центъръ се посрѣща отъ общината съ облекчение и желание за пълно съдействие.

Габровската община въ своята общинска политика се вдъхновява отъ чувството на новия редъ, който държавата въвежда съ своитѣ административни, стопан. и социални нареждания.

П о н е ж е този новъ редъ ще отъ страни, които се намиратъ въ процесъ на пълна механизация и рационализация, то въ района на общината се намиратъ и най естественитѣ условия за провеждането му, к а т о веднага ще могатъ да се наблюдаватъ и правятъ заключения по постигнатитѣ резултати.

Габрово има нужда отъ всички видове прояви на обществено подпомагане и отъ всички стопански и социални мѣроприятия въ връзка съ продоволствената политика и изхранването на икономично слабитѣ работнически и занаятчийски семейства. Социалната служба при общината, вследствие на работническия характеръ на града е претрупана и би била въ невъзможность да изпълнява, особено въ сегашнитѣ времена, своитѣ задължения съ разполагаемитѣ бюджетни срѣдства, ако частната инициатива и събираниятѣ чрезъ зимна и д р у г и помощи срѣдства не намираха отзивчивость на имотнитѣ срѣди въ града.

Съгласно бюджета, приходитѣ на Габровската община сѫ точно опредѣлени и приравнени к ъ м ъ тия н а другитѣ общини, върху които не лежатъ особени социални задължения, каквито сѫ сложени върху индустриално Габрово. И особеното внимание къмъ Габрово, което трѣбва да се има предвидъ при разпредѣлението на срѣдства за обществено подпомагане, трѣбва да бѫде проявено, още повече като се знае, че отъ габровското работничество се събиратъ, само отъ еднодневенъ доходъ, за фонда „Обществено подпомагане" около единъ милионъ лева.

Габрово, като работнически центъръ, има нужда отъ дневни детски домове (за сега градътъ разполага само съ единъ такъвъ), отъ детски ясли, каквито нѣма, отъ домъ за безработни момичета, отъ детски игрища, (има само едно подържано отъ д-во „Майчина грижа", безплатни ученически трапезарии, въ които се хранятъ децата на беднитѣ работници (сега се подържатъ повече отъ частни подпомагания), отъ народни кухни и пр. При такива голѣми нужди, Габрово получава отъ ф о н д а „Обществено подпомагане" само около сто хиляди лева, т. е. едва 1/10 отъ онова, което дава на сѫщия фондъ.

Габрово разполага съ една организация на продоволствие, която общината следи да държи на завидна висота, както въ санитарно хигиенично отношение, така и по отношение пестѣливостьта на целитѣ. Общинската политика относно изграждането на съоръжения, свързани съ продоволствието, е реализирала, между друго то: постройка на модерна кланица съ всички хладилни и кланични приспособления; покрытъ пазаръ съ хладилни шкафове и др. Привършена е и постройката на модерна млѣкопреработателна и добивна централа, която да дава евтино и здраво млѣко за децата, работничитѣ и работницитѣ въ индустриалнитѣ предприятия. Откриването на тази централа е предстоящо.

Габрово е голѣмъ консумативенъ центъръ на всички видове продукти на селското стопанство. Произведенията на последното се пласиратъ на задоволителни цени въпрѣки, че въ самия градъ се преработватъ суровитѣ продукти на голѣма часть отъ нашето земедѣлско производство.

Габровскитѣ хали, намиращи се въ центъра на града, сѫ една нова постройка, въ която сѫ инсталирани хигиенични хладилни шкафове за запазване на продуктитѣ. Голѣма грижа съставлява запасяването на града съ необходимитѣ хранителни продукти, особено за времето, което живѣемъ днесъ. Тази грижа надхвърля обсега на общинската политика и за Габрово тя е часть отъ голѣмата грижа за запазването на непроизводителнитѣ центрове съ достатъчно продукти за изхранване на населението.

Както за всички общини, така и за Габрово, финансовата политика на общината се опредѣля отъ закона за градскитѣ общини, който държи смѣтка за приходитѣ и разходитѣ на онѣзи общини, които не живѣятъ въ особенитѣ условия, при които е поставено индустриално Габрово. Действително, Габрово е голѣмъ и богатъ производителенъ центъръ, съ скѫпа индустриална инвестиция, но въ общината живѣе едно работничество съ строго опредѣлени приходи и съ голѣми нужди. Приходитѣ отъ общинския бюджетъ не се опредѣлятъ отъ печалбитѣ на голѣмитѣ индустриални предприятия, защото голѣма часть отъ последнитѣ влизатъ въ облозитѣ и данъцитѣ, които отиватъ като приходи на държавата.

Габровската община трѣбваше да сключи единъ заемъ отъ 20 милиона лева и да хвърли получената по 7 50 на сто лихва сума въ благоустройствени и социални мѣроприятия, които засега не увеличаватъ съ нищо приходитѣ на общината. Само надеждата, че държавата ще даде възможность на Габрово да се облекчи отъ голѣмия данъченъ товаръ при провеждането на тази благоустройствена политика, крепи Габровската община.

Все съ оглед на една планова и творческа общинска политика и финансово здравяване, Габровската община е повдигнала въпроса за създаване на разширена община на „Голѣмо Габрово", която да даде едно по правилно административно, финансово и стопанско и отправление на работитѣ въ общината и ще позволи реализирането на голѣми икономии.

Общинската политика въ областта и а училищното дѣло се стреми да задоволи сѫщо така нарастналитѣ нужди на града. Общината се стреми да навакса загубеното отъ миналото, да подобри съ хигиенично отношение сега сѫществуващитѣ училищни сгради и да построи нови. Съ срѣдствата на своя бюджетъ тя предприема постройката на една нова прогимназиална сграда. Поддържането на стопанския и духовенъ възходъ на Габрово се гарантира отъ здравитѣ кадри, които идватъ чрезъ град. учебни заведения, въ случая Априловската гимназия и срѣдното механо техническо училище „Дръ Никола Василяди".

Редътъ и методатъ въ индустрията сѫ постоянни и неотмѣнни закони за работа и производство. Превъзпитанието на младежта, внушението, което да ѝ се наложи, завършване методично и целесъобразно възложената работа, не е нищо друго, освенъ найикономично използуване на силитѣ, времето и материалитѣ. Тоа научно организиране на труда ще трѣбва да бѫде основата за възпитанието на бъдещо индустриално Габрово, което покъсно, като работникъ и гражданинъ ще работи разумно и съ най-голѣма икономия на времето и енергията.

Животътъ на града и новото време налагатъ особени грижи за идитѣ поколѣния и очакватъ отъ тѣхнитѣ нови хора, съ нови разбирания за труда и производството, защото всѣко тѣхно дѣло трѣбва да служи за примѣръ не само при мѣстнитѣ балкански трудови условия, но и при условията на международното производство, особено това на голѣмитѣ народи, съ които ние сме въ приятелски връзки. И ако ние сѫщимъ досегашнитѣ придобивки на нашата индустрия и на духовния възходъ на Габрово и скрепим запазимъ като национално богатство, де трѣбва да обучаваме нашитѣ технически кадри въ духа на новата научна организация на труда.

Общинската управа и а Габрово, въ това отношение е отправила погледъ къмъ основното образование къмъ Априловската гимназия и техническо училище. Тя очаква въ скоро време да види последното като първа българска политехника. То трѣбва да бѫде висше техническо училище за нарастналитѣ нужди на индустриално и механизирано Габрово и на цѣла България.

Така, при съчетанитѣ усилия на общинския съветъ и общинската управа, Габровската община провежда една обществена служба и подържа политика, които цели материалния и духовенъ възходъ на населението на нейното препитание чрезъ едно повишено производство. Едновременно съ това, тази политика трѣбва да осигури правилния развой на новото културно издигане, и да стане то стълбъ за плотеностьта на нацията.

Девизътъ на Габровската община „Трудъ, постоянство, свѣтлина" ръжководи деветъ отъ епохата на възраждането до сега. Подъ този девизъ индустриално Габрово върви къмъ всестраненъ възходъ.

ЕДИНСТВЕНОТО РЕНОМИРАНО ВЪ ВАРНА

което разполага съ свои редовни ежедневни пѫтници: отъ Варна за София, Добричъ, Шуменъ, Пловдив, Дупница, Враца, Видинъ-Чифликъ и връзка съ всички населени мѣста на обединена и цѣлокупна България

Добруджа въ българската литература

Добруджа е била и винаги ще остане свързана съ българската народностна и културна общность

Добруджа е българска земя още отъ времето на Аспаруха. Още презъ 679 г., когато се роди и утвърди тукашната българска държава, тя бѣше, и следъ това винаги остана сждбовно свързана съ българския народъ. Затова нѣкои съ право наричатъ тази българска покрайнина Витлеема на българската държава. Тукъ, въ нейнитѣ хлѣбородни равнини, се роди и израстна Българи.

Презъ годинитѣ, които послѣдваха образуването на българската държава и осъзнаването на българската народность, Добруджа всѣкога е била неразрывно свързана съ сждбата и на останалитѣ български земи, съ тежкитѣ изпитания на българския народъ и съ духовното му кръшване. Затова тя е имала сщата сждба, която е живѣла общото българско отечество отъ годинитѣ на своет създаване и до днешнитѣ ни на всенародна радости за цѣлокупния български народъ.

Тукъ трѣбва да се търси обяснението и факта, че въ годинитѣ на турското и гръцко робство Добруджа живѣ съ общия насрата на българския народъ, а въ дни-тѣ на духовното и политическото ни възраждане и тя участвува дѣйно въ общата борба за извоюване на българската независима църква. Въ усилията на всички българ да изваюватъ духовни и народностни правдини и по-късно — въ бунтовническитѣ опити на самоотверженитѣ възрожденци.

Тулча, Бабадагъ, Добричъ и Силистра, редъ съ останалитѣ български и добруджански гнѣзда, живѣха съ трепетитѣ на българската народна боба. Въ годинитѣ, когато гърцизмътъ застраш вашебългарщината въ Македония, най-чувствително тая борба бѣ подкрѣпена съ тулчанци. Въ борбата на родния съ добруджанскитѣ българи се показа непреклонни въ борбат за извоюване на действително самостоятелна и независима българска църква. Въ нейнитѣ предѣли хайдутуваха познатитѣ общобългарски бунтовници Стефанъ Караджа, Попъ Харитонъ и др. Въ тѣхнитѣ четидъ четитѣ на войводитѣ Панайотъ Хитовъ, Христо Ботйовъ и др. участвуваха голѣмъ брой добруджански българи. Патриархътъ на българската народна революция Василъ Левски учителствува и се подвизава как бунтовникъ и въ Добруджа.

За народностнитѣ връзки на тази българска покрайнина съ общо българско отечество говорятъ още и следнитѣ факти: Още презъ 1811 г. въ Гуня се открива българско училище, когато въ много други български земи не се е мислѣло за просвѣта. Баба Недѣлчева, наричана Философката, е първата българска учителка, а не баба Неда Петкова, както погрѣшно се твърдѣше доскоро. Баба Неда е основателката на първия девически пансионъ на Балканския полуостровъ, който е просъществувалъ нѣколко години въ Тулча. Днешната Българска академия на науки-тѣ е заселена и създадена въ Брила.

Първото българско пароходно дружество е образувано презъ 183 г. въ Тулча. Нѣщо повече: първиятъ български пароходъ, кръстенъ съ името „Язисъ", е купенъ съ средства на будни-тѣ и родолюбиви добруджански българи. Другъ починъ отъ стоварски характеръ, въ който Добруджа има първенствующо мѣсто, е образуването на първото българско търговско дружество въ Тулча презъ 1875 г. съ 30 хиляди турски ляри капиталъ и 200 членове.

Припомнямъ тѣзи факти отъ миналото на Добруджа, за да обясня живото и загрогващото чувство, съ кое-то българскиятъ народъ вижа, е гледалъ на Добруджа. За него тя е била не само българска земя, но и нѣщо по-жива — вѣковенъ български блѣнъ. Доказателство затова ни даватъ най-личнитѣ български писатели отъ Илия Блъсковъ до Йорданъ Йовковъ.

Разгарнете „Изгубена Станица" на Илия Блъсковъ, който то дълги години е билъ учитель въ Силистра и прочетатѣ следнитѣ затрогващи редове: „Въ цѣла Добруджа едвамъ човѣкъ може да срѣщне, село: повече се виждатъ овчарски сак, стоупани татъкъ, раздалечъ по просторитѣ долини, дето зимѣ и лѣте пасатъ стада. Найде съглеждатъ камъни грамади развалини на отколешния домове, отъ порутени стени.

Тукъ се кръстосватъ дълги пѣтища, които потъватъ въ голѣмитѣ разпуснати долини и пакъ се появяватъ насреща". . . Не ви ли напомня всичко това за любовьта, съ която Йорданъ Йовковъ възсъздава красивия пейзажъ на Добруджа? Тази любовь, съ която пише за Добруджа Илия Блъсковъ, вие ще откриете и у Захари Стояновъ, въ неговитѣ „Записки по българскитѣ въстания", въ които той ни остави живи и сочно написани картини за живота на добруджанскитѣ кашли (чифлиц), за романтиката на добруджанскитѣ кавали и за чудната плѣняваща поезия на добруджанската шир.

Образътъ на Добруджа, освенъ въ споменатитѣ по гора писателя, често се срѣща и въ творчеството на именититѣ български сърцевадци Любенъ Каравеловъ, Василъ Друмевъ и Христо Ботйовъ. Но той е живъ и пленително красивъ въ творчеството на писателитѣ ни отъ по-ново време. Причината за това бѣ робската участь на тази българска покрайнина: тя извикваше въ сърдцата на българскитѣ писатели, родени въ Добруджа или обичащи я като българя, най-милъ и трогателни слова на съчувствие и обичъ.

Свидетелство за това преклонение къмъ Добруджа сж паметнитѣ слова на председателствующия учредителното българско събрание презъ 1879 г., когато, като протестъ срещу несправедливостьта и жестокостьта на Берлинския миренъ договоръ, той е казалъ думи на проклятие срещу тѣзи, които разжесточиха българския народъ и думи на братски съчувствия къмъ останалитѣ подъ робство български земи, днесъ обединени и свободни.

За Добруджа сж писали въ сжщия смисълъ и съ сжщитѣ затрогващи чувства почти всички български писатели. Великиятъ Вазовъ й отреди цѣла сбирка съ стихове, въ които възпѣ борческия устремъ на българскитѣ храбри воини" презъ Европейската война. Въ едно отъ тѣзи свои стихотворения на Добруджа сж посвети следнитѣ редове:

Добруджа! земя на жито, наши
пространоки, на волета плодни,
днесъ и лаври раждатъ благородни
лаври за бордитѣ горди наши.
Де имъ мъча споменъ не остави?
Де не имъ ечаха тѣмъ „урата"?
Да се знамето имъ не прослави,
водейки следъ себе си свободата?

А. Страшимировъ посвети на Добруджа цѣла сбирка съ разкази, озаглавена „Чарвани страници", въ която сж прославени гаройствата на добруджански българи, по времето на тѣхното освобождение презъ 1917 г. Тукъ е отпечатанъ и разказътъ за по-късната героиня на Йорданъ Йовковъ въ разказа му „Българка". Но въ тази книга сж отредени и вдъхновени страници за робскитѣ години на добруджанскитѣ българи, за тѣхнитѣ кръстни страдания и за високия имъ борчески духъ.

Споменамъ ли, обаче, името на Добруджа, ние трѣбва ведно да назовемъ Йорданъ Йовковъ, който е неразривно и тѣсно свързанъ съ сждбата на тази българска земя. Този голѣмъ български писатель, отраснѣлъ и живѣлъ въ Добруджа, е пърлиятъ между българскитѣ писатели, който обхвана въ широта образа на добруджанския българинъ. Въ своитѣ знаменити военни разкази въ „Вечери въ Антимовския ханъ" и въ всичко, което е писалъ, той възсъздава картини отъ Добруджанската шир, социалния бытъ на добруджанци и основа, което съставлява душата на българина отъ Добруджа.

Не бихме отишли много далечъ, ако се помжчихме да разглеждаме подробно мѣстото на Добруджа въ творчеството на Йовковъ, защото това би значило да говоримъ почти за всички негови произведения, дори и за комедиитѣ и драмитѣ му, чиито сюжетъ е почерпенъ пакъ изъ бита на Добруджа.

Безъ Йорданъ Йовковъ тази българска покрайнина нѣмаше да бжде жива и така скжпа на българската душа, както е днесъ. Той я възкреси, той я внедри въ съзнанието на всички българи и направи отъ нея най-скжпъ и възжеланъ български народностенъ блѣчъ.

На Добруджа посвети своя животъ и творчеството си и Дора Габе, голѣмата наша поетеса и детска писателка. Тя ни подари сочно написани спомени отъ своитѣ детски години въ добруджанското село, въ кое-то е родена и израстнала. Освенъ въ сбирката си „Зменъ пѣтъ", въ която има пѣсни посветени на Добруджа, написани съ преклонение предъ нейнитѣ робски страдания, Дора Габе публикува значителенъ брой стихове и поеми въ в. „Добруджа", познати на малъкъ брой български читатели, въ които нейната привързаность къмъ тази българска земя е изразена въ вдъхновени и затрогващи стихове. Ето откжсъ отъ тѣзи майсторски написани поеми:

Дъждай въ земята своята черна орисъ,
полчвай я съ кръвъ въ дни на суша,
а после отпусни се за почивка
върху земята. Тя ще ти заслужи:
възъ твоя сынъ,
за да я можеш болката ти скрита
и да прозвучи твоя сынъ въ отвора.
Засѣй земята,
трѣбва хлѣбъ за всѣки:
за свой, за чужд, за кучето на двора,
което само гледа въ очитѣ,
за твойта майка, дето отъ години
лежи отъ старость все на сжщо одъръ
и съ очи загрижени те гледа, —
за тѣмнитѣ, студени, малки пръсти,
които молятъ: „Дай кожатче, мамо!"

Другъ писатель, който посвети ценни и скжпи усилия на Добруджа, е Стилиянъ Чилингировъ. Този именитъ българскиписатель, въ годинитѣ на българския погромъ, когато волитѣ на много българи бѣха прободени, писа въ книгата си „Рана Добруджа":

„Въ Добруджа живѣятъ българи, които никога не сж се отказвали отъ своята народность. Да се откажемъ ли ние отъ тѣхъ, сами защото сме победени?"

С. Чилингировъ е първия биографъ на добруджанския и общобългарския революционеръ Стефанъ Караджа. Отъ него е класическата книга „Добруджа и нашето възраждане", въ която съ факти на ржка голѣмиятъ български писатель потвърди исторически вѣрната истина, че Добруджа винаги се е чувствувала прихобщена къмъ българската народностна и културна общность.

С. Чилингировъ публикува множество студии и статии за Добруджа и единъ цикъль сонети, озаглавени „Добруджански градове", почти непознати на широката читаеща публика. Въ тѣхъ той възсъздава историческото и народностно минало на добруджанскитѣ градове. Въ сонета за градъ Добричъ, между другото се казва:

Бродятъ житарятѣ следъ нрама-нрама,
скрибуцатъ тежко пълнитѣ кервани...
И тази която лани плодна е година
и тазъ ще може цѣлъ народъ да храни
Почизатъ морно ниви разорани
не ниви — сяхнѣлъ райска е градина.
И вѣщо мило ме на праздникъ кани
въ просторитѣ ѝ майката-родина"

На Добруджа посвети отдѣлни книги и други български писатели: Никола Рекитинъ написа поема „Щъркото гнѣздо", въ която съ топли думи напомня за робскитѣ дни на добруджанскитѣ българи; Иванъ Кирилов подари на Добруджа две книги — романа „Габритѣ", опитъ да се изяснде бита на добруджанскитѣ българи и повестьта „Сребърната камбана", съ сюжетъ изъ робския животъ на Добруджа; поетесата Янка Митева въ своитѣ две сбирки засегна добруджански мотиви: отдѣлна книга стихотворения на Добруджа посвети и Василъ Пъдурджиевъ — „Окови", въ която вдъхновено възпѣ борбата на добруджанци за свободата; публикува стихове съ сжщитѣ настроения и Змей Горянинъ.

За да бжде картината по-пълна за участието на българския писатель въ робскитѣ страдания на Добруджа, ще трѣбва да припомнимъ, че за Добруджа сж писали още: Елисавета Багряна, Ружа Тенева — Северина, Любомиръ Бобавсии, автора на популярния народенъ химнъ „О, Добруджански краю", Блѣника и др.

Отъ писатели, които подъ робство работиха и творяха въ Добруджа, заслужава особно да се изтъкне Яни х. Яневъ — Калиакренски, авторъ на повеститѣ „Суша", „40 тѣхъ калиакренски деца", на сбирката разкази — „Добруджанци" и др. На литературното поле се подвизаваха и други мѣстни писатели: Христо Капитановъ, Иванъ Хаджи Василевъ, Анна Петрова и др.

Колкото и да е скроменъ влога, който Добруджа има въ съкровищницата на българската култура, все пакъ той заслужава да бжде нарочно подчертанъ. Отъ Тулча и тулчанско сж родомъ Миланъ Марковъ, познатъ правникъ, публицистъ и пръвъ историкъ на Добруджа; Антонъ Борлаковъ, педагогически писатель и добруджански деецъ; Султана Петрова, известна мемористка, поетесата Янка Митева и др.

Силистра даде на българската култура: литературния критикъ Никола Атанасовъ, поетесата Северина, познатия музикологъ и композиторъ Петъръ Бояджиевъ: Добричъ — поетесата Дора Габе, голѣмата българска актриса Андриана Будевска и др. Тутраканъ — голѣмия български писатель Добри Намировъ и поетесата Блѣника; Кюстенджа — известния актьоръ, гордость на Народния ни театъръ, Сава Огнячовъ, бившия мръ и управникъ д-ръ Огняновъ и др.

Добруджа е била и винаги ще остане свързана съ българската народностна и културна общность, не само защото е българска земя, не само защото е била вдъхновено възпѣвана отъ българскитѣ писатели, но още и по друга една сжществена причина: въ нейнитѣ предѣли живѣятъ будни българи, които всѣкога сж се чувствували народностно свързани съ България, готови въ нейно име на всички изпитания и жертви.

П. Господиновъ

ЯНИ КИРЯКОВЪ а. д.
ЗА КОНСЕРВНА ИНДУСТРИЯ И ТЪРГОВИЯ
ВАРНА
I-ва БЪЛГАРСКА ФАБРИКА ЗА РИБНИ КОНСЕРВИ—САРДЕЛИ.
Производство на най-реномираните: сардели „Лъвъ" зеленчукови консерви, компоти, сладка, мармалади, закуски, салати, деликатеси и всички видове соленни риби.

Христосъ възкресе!

Гърми свѣтътъ, тресатъ се планини,
рушатъ се стари сгради изъ основи;
възпламеватъ озарени далнини
и се разкжсватъ робскитѣ окови.

Но моето сърдце се въ скръбь не сви
за тоя вѣкъ окървавенъ и боленъ,
духътъ ми смѣло въ други пжть възви —
на бждеще честито пжтьтъ воленъ!

И лирата ми волно зазвънтѣ,
и пѣсеньта ми гордо се разнесе
надъ старитѣ кумири въ пропастьта
и новий день изгрѣ — Христосъ възкресе!

ГЕОРГИ УРУМОВЪ

Бѣломорска Тракия

Ти знаешъ ли земята благодатна
на Симеона, на Иванъ Асенъ—
благословена съ пшеница златна,
съ народъ сърдцатъ, отново възроденъ?

Ти знаешъ ли земята на Марица,
на Гюмюрджина, Места, тихия Егей —
прославена съ плода на тазъ дѣсница,
която само съ честенъ трудъ живѣй?

Ти знаешъ ли земята оросена
съ кръвьта на легендарни синове —
нетъкрушима и въ беди калена,
която новъ възходъ сега кове?

Ти знаешъ ли земята хлѣбородна,
съ неповторима хубость на свѣта? —
О, чуй ме! Тя е Тракия свободна,
вѣдлиебенъ кжтъ на слънце и цвѣтя!

НЕНЧО САВОВЪ

ГОЛГОТА И ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Великата жертва на Назарянина. Какъ ще посрѣщне свѣтътъ Възкресението на Исуса. Смисълътъ на възкресението. Раждането на новия свѣтъ

Народитѣ наричатъ правда онова, което тѣ желаятъ. Отъ тѣхно гледище, свѣтътъ би загубилъ равновесието си безъ една международна и социална справедливость. Тя е живата вода която въ продължение на хилядилѣтия напоява вжтрешната хармония на живота, тя е божествената връзка между небето и земята и великата проповѣдь за повече красота и любовь между людетѣ.

Това не прѣчи, отъ друга страна, народитѣ да мачкатъ често тази справедливость, която е отлика на тѣхния възвишенъ духъ.

Нищо чудно. Вродена човѣшка наклонность е, да прекланяме главиѣ предъ титанитѣ на духа, а по-късно да заглушаваме гласа на истината и зова къмъ правдата.

И нѣщо друго: това, което за единъ народъ е само свѣтлина, за другъ е само сѣнка.

*

Между всички сили и закони, които управляватъ всемира, има единъ вѣченъ законъ: никой не може да лиши жадуващото за щастие и свобода човѣчество отъ онова, което е негово естествено право.

Може правдата още дълго да бжде мачкана и разпъвана, но все нѣкога това време ще мине. Не е парадоксъ откровението на Паскаля, че човѣкъ може да унищожи своята правда, оная, която е взета отъ патоса на неговата душа, но той не може да унищожи оная висша правда, която е проява на Твореца.

Бихме могли да кажемъ, че най-висшия, най-свѣтлия символъ на тази правда е синеокиятъ Назарянинъ. Той е мистичната връзка между небето и земята, Той е пжтя къмъ човѣшкото безсмъртие . . .

*

Исусъ е пазитель на новия свѣтъ. Той е, който откри на народитѣ, кое е добро и кое зло, кое е правда, кое неправда, кое е Божия и кое е кесарево.

Идиличното идване на Спасителя на грѣшната земя, роденъ между яслитѣ на добитъка, трагичната и пълна съ величие Негова смърть и възкресение не е измислица на фантастична догматика.

Богъ изпрати великия сж сжнъ, посрѣдникъ между Него и човѣка, за спасението на последния.

Христосъ е вѣченъ огънь, отъ свѣтлината на който се топятъ чиститѣ грѣшни души. Той е вѣчно издигане на човѣка къмъ Бога. Той е нравственния императивъ на всемира, който направи отъ роба човѣкъ и отъ човѣка духовна личность. Той е слънчевото откровение на Всевишния, което ни говори, че следъ всѣко разпятие иде възкресение.

*

Имаше нѣкога дни, презъ които Великденъ бѣше празднуванъ тихо, спокойно. Тогава възкресението на Назарянина не пълнѣше душитѣ ни съ трезожни мисли. Народитѣ живѣеха въ миръ и войната оставаше споменъ.

Днесъ свѣтътъ гори, обвитъ отъ разрушителнитѣ пламъци на войната. Милиони човѣшки сжщества, вмѣсто маслинови клончета, държатъ въ ржцетѣ си смъртоносни картечници и пушки. Морето е почернѣло отъ петролъ, земята се пои отъ кръвь, а небето се тресе отъ орждейни изстрели.

Човѣчеството върви къмъ една кървава Голгота. Преди нея го изправиха онѣзи, които забравиха божествената правда на Исуса и признаха само егоистичната „правда" на своитѣ напоени съ родовски мракъ закоравѣли сърдца. Предъ нея го изправиха съвременнитѣ пилатовци и фарисеи.

*

Възкресението на Богочовѣка има своето дълбоко и символистично значение. Той не е само празденикъ на червени яйца, тлъсти гоби, хубави вина и въртележки.

Възкръсението е победа надъ тъмнитѣ сили, победа надъ търгуващитѣ съ храма, победа надъ пилатовци, иродовци и фарисеи, победа на човѣшкия духъ надъ грубия материализъмъ.

Мистичнитѣ „три деня" на човѣшката Голгота ще изтекатъ и рано или късно ще настжпи неговото велико възкресение.

Този великденъ е сждбата на човѣчеството и той не може да не дойде! . . .

Той ще дойде, ще събори стария плутократичен свѣтъ, ще го помете как ураганъ и тогава всички народи, малки и голѣми, всички човѣшки сжщества, бедни и богати, ще се поздравятъ съ едно истинско Възкресение на правдата и красотата!

Христосъ възкресе, българи, за които българщината е синонимъ на разнесяване на свѣтлина, всеобщо добро и красота!

ДИМИТЪРЪ АДЖЕМОВЪ

Варненски Вестникъ на вестниците

Н. В. Царьтъ отговори на приветствията

отправени му отъ конгреса на провинциал. журналисти „Убеденъ съмъ, че ще продължите съ сѫщата преданость да служите на великото и свето дѣло на обединения български народъ". Изъ XVII редовенъ конгресъ на Съюза на провинциалнитѣ професионални журналисти

XVII редовенъ конгресъ на Съюза на провинциалнитѣ професионални журналисти се състоя на 21 и 22 въ столичната столица на България — Габрово.

Преди да започне редовната работа на конгреса, председательтъ на бюрото предложи да бѫде изпратена телеграма до Негово Величество Царя. Предложението на председателя бѣ прието съ бурни аплаузи и съ ставане на крака отъ конгресисти. Телеграмата имѣ следния текстъ:

Негово Величество Царя София

Провинциалнитѣ журналисти, откриващи XVII си редовенъ конгресъ въ родолюбиво и дѣлово Габрово, ме натоварихѫ единодушно да предамъ на Върховния Вождъ и Царя и Обединитель на всички българи израза на тѫхната обща възторжена почитъ и да засвидетелствувамъ, че всичкитѣ, неотлѫчно, стоятъ на буква стрѫжа на фронта на обединена България, въ скромна и предана служба на Родина и Царь.

Всемогѫщиятъ да Ви обазпечи желѣзно здраве, чиличена воля и свѣтълъ възроденски духъ, за да утвърдите, всестранно обмислите и щастливо валоризирате дѣлото и тържеството на осѫществени въ епохата на Вашето царуване Обединена България.

Пред. на конгреса на провинциалнитѣ журналисти
Георги Гозедаковъ

Негово Величество Царьтъ благоволи да отговори съ следната телеграма:

Вамъ и на провинциалнитѣ журналисти благодаря сърдечно за хубавитѣ приветствия и родолюбивитѣ увѣрения, които ми изказвате по случай общото ви годишно събрание. На всички ви изпращамъ моя поздравъ съ най добри пожелания, убеденъ, че вие ще продължите съ сѫщата преданость да служите на великото и свето дѣло на обединения български народъ.

Царьтъ

До конгресното бюро бѣха изпратени стотици поздравителни телеграми, отъ които даваме само нѣколко.

Отъ министеръ председателя проф. Б. Филовъ

Вамъ и на членоветѣ на конгреса благодаря за отправенитѣ до мѣнъ и членоветѣ на кабинета поздрави и увѣрения за вѣрна служба на родината.

Отъ пълномощника ни въ Загребъ Йорд. Мачкаровъ:

„Пожелавамъ плодотворна дейность конгреса за съюза и родината. Сърдечни поздрави на всички колеги.

Винаги вашиятъ Мачкаровъ."

Отъ нашитѣ столични колеги:

Сърдечни другарски поздрави и благопожелания изпращамъ отъ мое име и отъ страна на столичнитѣ журналисти. Пожелавамъ плодотворна работа на конгреса за издигане на българския печатъ, призованъ наредъ съ другитѣ културни фактори да изкове едно велико бѫдеще на обединения български народъ.

Въ тая посока столичнитѣ журналисти и провинциалния печатъ ще вървятъ по пѫтя на едно ненакърнимо сътрудничество. Да живѣе мѫдрия строитель на обединена България Н. В. Борисъ III Царь на българитѣ, да крепне солидарностьта между столичния печатъ и провинциалнитѣ събрата.

ГЕОРГИ БЪЛЧЕВЪ
Председ. на Столич. журналисти

Отъ П. Сивиновъ, председатель на общогражданския комитетъ, Охридъ:

Свободенъ Охридъ, където вече свободно се чете българския вестникъ, изпраща привети съ пожелание следния конгресъ да бѫде въ гроба на свети Климентъ. Елате при насъ, за да могатъ охридчани да ви почувствуватъ като истински свои синове! Желѣлъ на охридчани е да гласувате резолюция за следния конгресъ въ Охридъ.

Христосъ възкръсна!

(Продължение отъ I страница)

сне за мнозина отъ тѣхъ, както това е ставало съ мнозина отъ хората изъ тия редици презъ миналитѣ Пасхи и ще продължава да става презъ всички бѫдещи Пасхи.

Да, Христосъ възкръсва за хората отъ тия редици защото ако Той не възкръсваше и за никой отъ тѣхъ и роденитѣ въ тѫхния духъ, свѣтътъ би се преизпълнилъ само съ варвари и злодейци, съ духовно слѣпи и глухи, съ фарисеи и лицемѣри, а живота ни. . . ? — Той би станалъ по тежъкъ и отъ тоя на тия въ адъ.

Христосъ възкръсна!

Наистина, възкръсна Христосъ! Възторжено отговарятъ и пѣятъ пламтящитѣ отъ чиста вѣра и нелицемѣрна любовь сърдцата на действителнитѣ християни.

Христосъ възкръсна!

Наистина, възкръсна! Радостно възкликватъ онѫ души, които сѫ вкусили сладостьта отъ прехобщаването съ Христовия духъ.

Христосъ възкръсна!

Наистина, възкръсна Христосъ за всички духовно зрящи, а тѣ, слава Богу, не сѫ малцина. И слава Богу, че има души, които празднуватъ съ вѣра и убедено Христовото възкръсение, защото тия именно души сѫ изворитѣ на всичко онова, което е духовно и чисто, нравствено и добросъвѣстно, честно и достойно, възвишено и съвършено въ живота на човѣка и свѣта.

Дано броятъ на тия души бѫде много по голѣмъ въ нашата тѫжовина, за да стане и живота ни още по духовенъ, по нравственъ и възвишенъ.

Христосъ възкръсна! Вѣчната правда победи! Небесната истина възтържествува!

Съмнява ли се нѣкой изъ между насъ още въ това? Не възкръсна ли Христосъ въ Добруджа тъй чудно, както и на Голгота?!

Не възкръсна ли Христосъ въ самия день на миналогодишната Пасха въ Македония и Тракия за почуда за всички?!

Христосъ възкръсна!

Вѣчната правда побеждава! Небесната истина тържествува!

Има ли още глухи за тая чудна слава?

Ако има още такива, нека разтворятъ слухъ си и да чуятъ Великденската пѣсень на камбанитѣ отъ рускитѣ църкви и да се убедятъ, че Христосъ не е въ онѫ гробъ, въ който пожелаха да го поставятъ запечатанъ за вѣки отъ рускитѣ евреи.

Христосъ възкръсна!

Нека идатъ въ свещената руска земя, за да видятъ какъ православнитѣ ни братя плачатъ отъ радость и религиозенъ възторгъ предъ жива образъ на Христа въ тазгодишнитѣ Пасхални църковни служби.

Христосъ възкръсна!

Вѣчната правда побеждава! Небесната истина тържествува!

Иска ли нѣкой да се убеди за сетенъ пѫть въ това? Нека нединкне въ душата на досегашнитѣ подтисници и заробители на правдата и истината и да вкуси ужаса отъ страданията имъ подъ свѣтлолобедния и лъчезаренъ образъ на Христа.

Христосъ възкръсна!

Нека всички Негови врагове бѫдатъ разпръснати, посрамени и победени за да се възцари въ живота на всички ни любовьта и правдата, мирътъ и истината, изхващи единствено отъ Христовото сърдце.

Честито Христово Възкресение!

Англия не може да разчита вече на болшевишката карта

Трѣбва да се търсятъ нови начини за отклоняване на германското отклонение къмъ ос. трово". На успѣятъ ли да създадатъ новъ фронтъ, англичанитѣ трѣбва по е смѣтатъ за бити по всички фронтове. „Дейли експресъ" предупреждава британскитѣ войски губятъ и последнитѣ си позиции въ Бирмания.

С Йгонъ 6. Споредъ последнитѣ сведения, получени рано тази сутринь, и Г йскитѣ войски въ Бирмания сѫ били обърнати въ общо отстѫпление!

Американскитѣ агенции съобщиха, че предвидитѣ японски войски сѫ достигнали Лашио, важенъ ж. п. центъръ. Японскитѣ войски вече проникнали въ града.

Съ завземането на Лашио заплахата надъ Мандалай новата бирманска столица, е станала още по голѣма.

Радиото на Ню Делхи призна днесъ, че въ Бирмания японцитѣ сѫ пълни господари на положението. Английскитѣ и китайски войски сѫ били принудени постоянно да отстѫпватъ.

Сраженията се водятъ вече въ северна Бирмания кѫдето англичанитѣ разполагатъ съ последнитѣ си позиции за защитата на Бирмания.

„Асосиейшедъ пресъ" съобщава че японцитѣ получили нови голѣми подкрепления. Агенцията добавя за японскитѣ въздушни сили причинили голѣми загуби на отстѫпващитѣ английски войски.

Лисабонъ 5. Английското радио съобщи днесъ, че нови 2000 бирмански войници сѫ дезертирали и предали на японцитѣ.

Единъ отъ коментаторитѣ на радио Лондонъ призна че трагедията която Англия преживѣ въ Малезия ще се повтори и въ Бирмания. Нѣмало никакви изгледи японскитѣ войски да бѫдатъ спрѣни!

Съобщаватъ отъ Ню Делхи, че английския главнокомандуващъ Бирмания ген. Александеръ цѣлъ да бѫде смѣненъ по искането на ген. Макъ Артуръ. Ген. Александеръ билъ обвиненъ, че не можалъ нито на единъ отъ бирманскитѣ сектори да спре японското напредване.

Най голѣмото впечатление направи едно съобщение на радио Лондонъ което казва:

Английскитѣ войски въ Бирмания сѫ въ постоянно отстѫпление и сѫ преследвани непрекъснато отъ победоноснитѣ японски войски! Битката въ Бирмания е вече загубена за англичанитѣ.

Изпратенитѣ въ Бирмания китайски войски не сѫ могли ни най малко да облекчатъ извънредно тежкото положение на английскитѣ войски.

Лордъ Биверброукъ не вѣрва въ съветската съпротива

Съветскитѣ нападения на източния фронтъ достигнаха до мъртва точка
Кѫде ще бѫде решена войната. Англичанитѣ въ безизходность.

Рим 5. Съветскитѣ нападения на източния фронтъ достигнаха до мъртва точка отъ която не могатъ да излѣзатъ. Историята на всички войни показва, че когато всички средства за водене на войната изчерпятъ своитѣ възможности, пропадатъ напълно и плановетѣ.

Сѫщото това стана на източния фронтъ. Следъ 8 декемврий 1941 год. до днесъ войницитѣ на Сталинъ извършиха множество ожесточени нападения. Полученитѣ резултати, обаче, сѫ много слаби и недостатъчни. На нито единъ секторъ отъ фронта тѣ не отбелязаха никакво напредване.

Интересно е да се видятъ мненията на нѣкои видни англичани по този въпросъ. Така коментаторътъ на агенция „Ройтеръ" Хубертъ Гугъ твърди че разрешението на настоящия конфликтъ ще стане сигурно въ СССР и по точно въ околноститѣ на Смоленскъ и Хърковъ.

Лордъ Биверброукъ, макаръ че е съгласенъ съ това, не може да посочи пѫтя, по който победата ще достигне до съюзницитѣ.

Въ сѫщность, англичанитѣ побързаха да обещаятъ голѣма помощь на съветитѣ и когато стана редъ да я изпълнятъ, намѣриха се много причини да не се изпраща нища, или да се изпрати съвсемъ недостатъчно

Лондонъ 6. „Дейли експресъ" като коментира последнитѣ съобщения отъ източния фронтъ пише:

„Не бива да си затваряме очитѣ предъ страшната действителность. Съветитѣ изчерпаха всички средства за пробиване на германскитѣ укрепени линии.

Въпрѣки тежкитѣ жертви тѣ не можаха да отбележатъ никакви успѣхи. Англия се намира въ голѣма опасность. Трѣбва да се търсятъ нови начини за отклоняване на германското внимание. Въ противенъ случай ние ще трѣбва да се признаемъ за бити по всички фронтове.

Ние сме въ безизходность и нашиятъ печатъ нѣма защо да скрива истината отъ английската общественость"

Токио, 5. По поводъ завземането на Акиабъ, на западното крайбрѣжие на Бирмания, въ добре осведоменитѣ среди се изтъква, че сега японскитѣ войски застрашаватъ не само британскитѣ позиции при Мандалей, но и представляватъ голѣма заплаха за Индия.

Японскитѣ самолети се намиратъ само на единъ часъ полетъ отъ столицата на Бенгалия — Калкута.

Въ скоро време би трѣбвало да се очакватъ ожесточени въздушни нападения срещу този градъ.

Япония и СССР ще се придържатъ

строго къмъ пакта за неутралитетъ сключенъ между двѣтѣ страни

Токио 5. Хавасъ офи. Съобщаватъ отъ Манчули че бившиятъ японски посланикъ въ СССР ген. лейтенантъ Татекава, идещъ отъ Куйбишевъ пристигна въ Манчули, погранична гара въ Манчукуо.

Бившиятъ посланикъ изрази доволството си относно сегашнитѣ отношения между Япония и СССР.

Той казалъ, че споредъ него Япония и СССР ще си придържатъ строго къмъ началата на договора за неутралитетъ който тѣ сѫ подписали, въпрѣки усложненията които носи сегашното международно положение.

О-въ Цейлонъ бомбардиранъ

вчера отъ японски самолети

Бангкокъ 6. (Радио) Споредъ едно официално английско съобщение, японски самолети сѫ нападнали тази сутринь островъ Цейлонъ. Бомбардирани били пристанищни обекти и важни военни центрове. Избухнали били пожари.

Шангхай 5. Официално се съобщава, че полски самолети сѫ нападнали днесъ отново Портъ Мореби столица на Нова Гвинея.

Сайгонъ 5. При днешното нападение надъ островъ Цейлонъ най-много е пострадалъ пристанищния градъ Ямпалана. Въ пристанищнитѣ складове избухнали големи пожари.

Сайгонъ 5. Тази сутринь въ 8 часа голѣмъ брой японски самолети сѫ бомбардирали Коломбо — главенъ градъ на о-въ Цейлонъ. Нанесени били голѣми щети.

МАЛТА ОТВОРИ БОМБАРДИРАНЪ

Разрушени артилерийски батареи и прожектори

Римъ 5 (Стефани). Конюнике № 67 на главната квартира на италианскитѣ въоружени сили:

На фронтъ въ Кирена найка артилерийска стрелба и патрулна дейность.

Неприятелятъ извърши въздушни нападения надъ Бенгазе и Дерна. Не бѣ засегнатъ никакъвъ обектъ отъ военно значение.

Имаше нѣколкина ранени отъ мѣстното население. Единъ самолетъ е сваленъ при Бенгази отъ противовъздушната артилерия.

По времето на въздушнитѣ сражения други 3 неприятелски самолети сѫ свалени отъ германски изтрѣбители.

Извършени бѣха силни въздушни нападения презъ деня и презъ нощьта надъ Малта отъ многобройни герман. ята самолети, **които бомбардираха пристанищнитѣ стрѫжения и летищата въ Ла Валета, Хаджаръ и Лука, като повредиха и разрушиха артилерийски батареи и прожектори.**

Белградъ 6. По случай Възкресение Христово иръ председателятъ ген. Недичъ отправи поздравъ до сръбския народъ, въ който се казва:

Сърби, въ Сърбия „вече хокумисти" [illegible] избити, или пленени. Азъ смѣтамъ за моя свята длъжность да кажа на всички че това, кого сме извършили до сега дългъ къмъ отечеството трѣбва да го продължимъ. Сърбо, майко мила, спи децата си и дай имъ сила да понесатъ страданието.

На днешния свѣтълъ праздникъ азъ изпращамъ моитѣ поздрави до всички борци, които взѣха участие въ унищожението на комуниститѣ въ страната ни.

Христосъ възкресе!

СКРЪБНА ВЕСТЬ

Съ прискърбие съобщаваме на всички родници и познати за преждевременната загуба на милата ни и незабравима съпруга, сестра, племенница и сродница

Мара (Миша) Лазаръ Бѫджнева
по баща Д-въ Иорданова

на 26 години род. въ гр. Добричъ

Тлѣнитѣ останки на скѫпата ни покойница сѫ изложени въ Катедралата и опѣлото ѝ ще се извърши днесъ 11.30 часа пр. обѣдъ.

ОТЪ ПЕЧАЛЕНИТѢ

ВАСИЛЪ НИКОЛОВЪ АЛЕКСИЕВЪ
сѫдържатель на ресторанта
„ЛОЗА"
срещу централната поща Ч. В. Хр. на многобройнитѣ си клиенти, като имъ съобщава, че за празднитѣ е пусналъ специална партида БѢЛИ и ЧЕРВЕНИ ВИНА при ОТЛИЧНА СКАРА и АЛАМИНУТИ

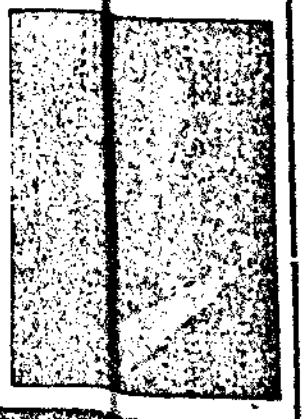

ВНИМАНИЕ V ВНИМАНИЕ
СВѢТА СЕ ВЪЗХИЩАВА ОТЪ ПОБЕДИТѢ НА ОСЬТА
Рим, Токио, Берлинъ
А ДАМСКИЯ СВѢТЪ ОТЪ ВЪЛШЕБНОТО ХИМИЧЕСКО ИЖДРЕНЕ
— НА САЛОНЪ —
„ПОБЕДА"
ДАМИ ЗАПОМНЕТЕ САЛОНЪ „ПОБЕДА"
Улица НИШЪ № 88
ЗАБЕЛЕЖКА: Търсимъ ученикъ и ученичка, [illegible]
Съ почтение [illegible] ГЕОРГИЕВ СТОЯ